

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

17 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco, Liliana Catan,
Ion Guzun,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 01 martie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2017, declarate de avocata Crețu Doina și de inculpatul

Donos Tudor Xxxxxx, născut la
xx xxxxxxxx xxxx, originar și locuitor al s. XXXXXXXXXXXX, r-
nul XXXXXXXXXXXX, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.

	Termenul de examinare,
instanța de fond:	19.02.2013 – 01.03.2017,
instanța de apel:	24.03.2017 – 10.11.2017,
instanța de recurs:	20.02.2018 – 17.04.2018.

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 01 martie 2017, procesul penal în privința lui Donos Tudor în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, **a fost încetat din motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală**, conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, **cu liberarea de răspundere penală**.

Procesul penal în privința lui Donos Tudor în baza art. 303 alin. (2) Cod penal, ***a fost încetat din motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală***, conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, ***cu liberarea de răspundere penală***.

Procesul penal în privința lui Donos Tudor în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, ***a fost încetat din motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală***, conform art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, ***cu liberarea de răspundere penală***.

Procesul penal în privința lui Donos Tudor în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, ***a fost încetat din motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală***, conform art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, ***cu liberarea de răspundere penală***.

Donos Tudor a fost condamnat în baza art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în Ministerul Afacerilor Interne pe un termen de 5 ani și în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în Ministerul Afacerilor Interne pe un termen de 5 ani.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în Ministerul Afacerilor Interne pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând cu 01 martie 2017.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Donos Tudor, fiind numit prin ordinul nr. 138/ef din 12.05.2006 al Ministerului Afacerilor Interne în funcția de ofițer operativ de sector al postului de poliție Scorțeni al CPR Telenești și fiind colaborator al ordinii publice și prin urmare persoană publică, având dreptul în temeiul art. 17 din Legea Republicii Moldova nr. 416 din 18.12.1990 „Cu privire la poliție” să dețină, să aibă asupra sa în permanență, să aplice și să folosească arme de foc, arma de foc este folosită ca măsură extremă de către colaboratorii de poliție în următoarele cazuri: pentru apărarea cetățenilor și pentru autoapărare contra unor atacuri ce constituie un pericol real pentru viața sau sănătatea lor, precum și pentru prevenirea capturării prin violență a armei de foc; pentru respingerea unui atac în grup sau atac armat asupra colaboratorilor poliției, asupra altor persoane aflate în exercițiul funcțiunii sau la datoria obștească de menținere a ordinii publice și de combatere a criminalității, precum și pentru respingerea atacurilor de altă natură ce periclitizează viața sau sănătatea lor; pentru eliberarea ostaticilor, dacă viața sau sănătatea lor se află în pericol; pentru respingerea unor atacuri în grup sau atacuri armate asupra unor obiective importante, aflate sub pază, asupra încăperilor de locuit și de menire gospodărească ale cetățenilor, asupra sediilor autorităților publice și organizațiilor obștești, întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor, dacă există un pericol real pentru viața sau sănătatea persoanelor care se află în ele, pentru respingerea atacurilor asupra personalului militar și de serviciu al organelor de poliție; pentru reținerea persoanei care opune rezistență armată ori care a fost surprinsă în momentul săvârșirii unei infracțiuni grave, sau a delincventului care evadează de sub arest, precum și a unei persoane înarmate care refuză să se

subordoneze cerinței legale de a depune arma, când este imposibilă înfrângerea rezistenței sau reținerea delincventului pe alte căi și cu alte mijloace, și fiind obligat în baza art. 4 al aceleiași Legi care stipulează că în activitatea sa poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, și-a depășit în mod vădit limitele drepturilor acordate prin lege și la 12 martie 2008, aproximativ orele 16.30, pe strada centrală din s. Chiștelnița, raionul Telenești, a inițiat o ceartă cu consăteanul Furculiță Ilie, în procesul căreia, a îndreptat intenționat arma din dotare, pistol PM cu nr. IIT4736K, apropiind-o de capul lui Furculiță Ilie, prin ce i-a încălcat considerabil dreptul la integritate fizică și psihică garantat de Constituție a Republicii Moldova.

Tot el, deținând aceeași funcție, fiind colaborator al organului ordinii publice și prin urmare persoana publică, contrar art. 24 din Constituția Republicii Moldova, adoptată la 29.07.1994, încălcând grav prevederile art. 4 din Legea nr. 416 din 18.12.1990 „cu privire la poliție”, care stipulează că în activitatea sa, poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor și libertăților în interesele lor legitime, precum și prevederile art. 12-15 al aceleiași Legi; dispozițiile pct. 1), 3), 4) ale capitolului I și pct. 1), 2) ale capitolului II din Regulile de aplicare a mijloacelor speciale de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne (anexa nr.2), aprobate prin Hotărârea Parlamentului nr. 1275-XII din 15.02.1993, care reglementează condițiile și limitele aplicării forței fizice și a mijloacelor speciale; contrar prevederilor lit. d), f), g), m) ale pct. 15, precum și lit. a) – b) ale pct.16 din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 481 din 10.05.2006 și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului a funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, și-a depășit în mod vădit drepturile și atribuțiile acordate de lege în următoarele circumstanțe. Într-o zi nestabilă de organul de urmărire penală, din vara anului 2008, în biroul primarului s. Scorțeni, r-nul Telenești, intenționat, fiind în exercițiul funcției, din motivul solicitării de către Ciorba A. a deciziei pe adresarea despre înșelarea lui de către o persoană necunoscută, i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, de la ce victima Ciorba A. a căzut la podea, iar când se afla jos, l-a lovit de mai multe ori cu picioarele peste corp cauzându-i dureri fizice.

Tot el, fiind numit prin ordinul nr. 460/ef din 20.11.2009 al Ministrului Afacerilor Interne în funcția de șef de post, ofițer operativ superior de sector al postului de poliție Brânzenii Noi al CPR Telenești și fiind colaborator al organului ordinii publice și prin urmare persoană publică, având obligații potrivit art. 12 pct. 3)

al Legii cu privire la poliție nr. 416-XII din 18.12.1990 să înregistreze informația parvenită cu privire la infracțiuni, contravenții administrative și alte evenimente care periclitează securitatea publică, să reacționeze prompt la sesizările și comunicările despre infracțiuni, contrar pct. 5), 7), 10) a Instrucțiunii privind modul de primire, înregistrare, evidență și examinare a sesizărilor și a altor informații despre infracțiuni aprobate prin Ordinul comun al Procuraturii Generale, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciul Vamal și CCCEC nr. 121/254/286-0/95 „Privind evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni”, conform cărora primirea sesizărilor, indiferent de locul și timpul comiterii faptelor infracționale sesizate, de plenitudinea datelor anunțate, se efectuează zilnic în orele de lucru, în cazul adresării persoanei cu plângere, denunț sau auto-denunț declarate oral, acestea se consemnează într-un proces – verbal semnat de persoana care face declarația și lucrătorul organului care a primit sesizarea, înregistrarea sesizărilor se efectuează imediat după primirea lor și cerințelor din fișa de post a șefului de post, ofițerului operativ superior de sector, potrivit căruia șeful de post efectuează primirea, înregistrarea și examinarea în limitele competenței sale a declarațiilor, cererilor și comunicărilor cetățenilor despre infracțiuni, cu înregistrarea ulterioară în registrele comisariatului de poliție, întreprinde măsuri în direcția prevenirii și descoperirii infracțiunilor, **acționând în interes personal**, urmărind scopul diminuării artificiale a numărului de crime din sectorul său de activitate, folosind situația de serviciu, intenționat nu a consemnat adresarea verbală a cet. Berliba P. din 30.09.2010 despre sustragerea din gospodăria sa din s. Brînzenii Noi, r-nul Telenești a bunurilor în sumă de 18.250 lei într-un proces – verbal și nu a transmis sesizarea pentru înregistrare, dar a decis să tănuiască de la înregistrare infracțiunea în cauză, prin ce i-a cauzat dreptului ocrotit de lege a lui Berliba P. - accesul la justiție, daune considerabile, iar imaginea organelor de drept a fost prejudiciată.

Tot el, deținând funcția de șef de post, ofițer operativ superior de sector al postului de poliție Brînzenii Noi al CPR Telenești, numit în baza ordinului nr. 460/ef din 20.11.2009 al Ministrului Afacerilor Interne și fiind astfel persoană cu funcție de răspundere, având gradul special locotenent de poliție, în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu, contrar art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, adoptată la Roma la 04.11.1950, la care Republica Moldova a aderat la 12.09.1997; art. 24 alin. (2) din Constituție, adoptată la 29.07.1994; încălcând grav prevederile art. 4 din Legea nr. 416 din 18.12.1990 „Cu privire la poliție”, care stipulează că în activitatea sa, poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, precum și prevederile art. 12-15 al aceleiași legi; dispozițiile pct. 1), 3), 4) ale capitolului I și pct. 1), 2) ale capitolului II din regulile de aplicare a mijloacelor speciale de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne (anexa nr.2), aprobate prin Hotărârea Parlamentului nr. 1275-XII din 15.02.1993, care reglementează condițiile și limitele aplicării forței fizice și a mijloacelor speciale;

contrar prevederilor lit. d), f), g), m) al pct. 15, precum și lit. a) – b) ale pct. 16 din Codul de etică și deontologie al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 481 din 10.05.2006 și atribuțiilor funcționale stipulate în fișa postului a funcției deținute, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, la 18 februarie 2011, aproximativ orele 09.30, a pătruns în domiciliul lui Rusu O. din s. XXXXXXXX XXX, r-nul XXXXXXXX, unde cu scopul obținerii informațiilor despre furtul de bunuri de la unitatea comercială a ÎI „Stîncaru Ludmila”, i-a demonstrat lui Rusu V. arma din dotare pistol PM cu nr. ПТ4736K și i-a cerut să iasă din casă. În fața casei, intenționat l-a izbit pe Rusu V. de gardul din plasă metalică și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față. Ulterior, i-a adus lui Rusu V. nefondat învinuiri în săvârșirea furtului, i-a cerut explicații unde s-a aflat în noaptea de 17 spre 18 februarie 2011 și să meargă la locul faptei, unde l-a impus să se descalțe pentru a compara urma depistată cu încălțăminte sa. În circumstanțele menționate, ca rezultat al acțiunilor violente cu caracter de tortură, întreprinse de către Donos Tudor, cetățeanului Rusu V., i-au fost provocate dureri și suferințe puternice fizice și psihice.

Tot el, la 24 iunie 2011, aproximativ orele 10.00, fiind citat la Procuratura r-nului Telenești pentru a participa la percheziția dispusă în biroul său de serviciu din incinta Primăriei s. Brînzenii Noi pe cauza penală nr. 2011358009, pornită la 07.06.2011, în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, în biroul de serviciu al procurorului Calugher L., care exercita urmărirea penală pe acest dosar, cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale nr. 2011358009 a amenințat-o cu violență asupra ei și membrilor ei de familie.

Tot el, la 24.06.2011, aproximativ orele 10.10, deplasându-se cu automobilul său personal de la Procuratura r-nului Telenești spre Comisariatul de Poliție al r-nului Telenești, avându-l ca pasager pe procurorul – interimar al r-nului Telenești, care avea împuterniciri legale în baza ordonanței din 23.06.2011 de a-i percheziționa biroul de serviciu din incinta Primăriei Brînzenii Noi, cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale nr. 2011358009 l-a amenințat cu violență. Ulterior, în timpul percheziției biroului său de serviciu din incinta Primăriei Brînzenii Noi, r-nul Telenești, efectuate între orele 11.14 – 11.20, l-a amenințat pe procurorul – interimar al r-nului Telenești Burduja N. cu depunerea plângerilor la Procuratura Generală și nu se supunea cerințelor de a nu discuta telefonic, îndrumându-l pe colegul său Bolocan V., de a nu preda cheile de la safeul procurorului care urma să-i percheziționeze biroul de serviciu al acestuia.

Tot el, la 17 noiembrie 2011, aproximativ orele 13.00, în sediul Procuraturii r-nului Telenești, str. Renașterii 65A, după primirea copiei ordonanței de pornire a

urmăririi penale pe cauza penală nr. 2011358016, pornită la 15.11.2011, în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, pe care avea calitatea de bănuït prin ordonanța din 16.11.2011, cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale nr. 2011358016, a amenințat procurorul Calugher L., căreia i s-a împuternicit exercitarea urmăririi penale pe acest dosar, cu violență asupra ei și membrilor ei de familie.

Tot el, la 24.06.2011, aproximativ orele 10.00, fiind citat la Procuratura r-nului Telenesți pentru a participa la percheziția dispusă în biroul său de serviciu din incinta Primăriei Brînzenii Noi pe cauza penală nr. 2011358009, pornită la 07.06.2011, în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, în biroul de serviciu al procurorului Calugher L., căreia i s-a împuternicit exercitarea urmăririi penale pe acest dosar, cu scopul intimidării și sistării activității de serviciu a procurorului, având asupra sa arma din dotare în virtutea funcției ce o deținea, a amenințat-o cu crearea neplăcerilor în serviciu și vătămarea integrității corporale și a membrilor ei de familie, vorbe care i-au provocat procurorului Calugher L. temere reală.

Tot el, la 17.11.2011, aproximativ orele 13.00, în sediul Procuraturii r-nului Telenesți, situat în or. Telenesți, str. Renașterii 65A, după primirea copiei ordonanței de pornire a urmăririi penale pe cauza penală nr. 2011358016, pornită la 15.11.2011, în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, pe care avea calitatea de bănuït prin ordonanța din 16.11.2011, cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale nr. 2011358016 a amenințat procurorul Calugher L., căreia i s-a împuternicit exercitarea urmăririi penale pe acest dosar, cu violență asupra ei și membrilor ei de familie.

Fiind audiat în ședința de judecată, inculpatul Donos Tudor nu a recunoscut vinovăția în comiterea faptelor incriminate, declarând că la 12 martie 2008, aproximativ orele 16.00 – 17.00, se întorcea de la serviciu, iar Furculiță I. i-a amintit despre un conflict pe care l-a avut cu tatăl său, făcându-i reproșuri. Astfel Furculiță I. s-a enervat și l-a apucat de haine, ceea ce a făcut și el, la rândul său, încercând să scape din mâinile lui Furculiță I. și în acel timp de sub haina de serviciu de iarnă cu care era îmbrăcat a căzut jos arma din dotare care se afla în tocul pentru armă, deoarece tocul era puțin deteriorat. Când a căzut arma din dotare cu tot cu tocul armei, a rostit o expresie ca să o audă și Furculiță I. că gata ajunge că arma la cădere poate să producă singură o împușcătură și ajunge cu cearta, conflictul încheindu-se. A luat de jos arma care se afla în tocul de armă deteriorat și a pus-o în buzunarul scurtei, după care s-a despărțit de Furculiță I, fiecare plecând în direcția casei sale. Aceste acțiuni au fost văzute de către Chilimari I., Popescu T. și Pavlenco I., care se aflau la o depărtare de 10-12 m., iar pe Stratulat I. l-a întâlnit venind din direcția opusă, însă nu au discutat. Nu l-a amenințat pe Furculiță I., nu i-a pus arma la cap și nu a rostit expresii amenințătoare. În ziua respectivă era îmbrăcat în uniformă cu epoleți și în scurta de iarnă.

În vara anului 2008, nu s-a întâlnit cu Ciorbă A. în biroul primarului s. Scorțeni, Urechi D., iar faptul că Ciorbă A. ar fi sesizat despre o pretinsă maltratare

asupra sa în biroul primarului Urechi D., acesta fost pus de către Urechi D. să declare astfel, pentru a se răzbuna, deoarece sunt în relații ostile, ultima amenințându-l că-i va crea probleme.

Sesizarea lui Berliba P. a fost trimisă spre examinare ofițerului de urmărire penală Ursu A., care era competent de a începe urmărirea penală. Nu avea anumite interese de a nu înregistra infracțiunea de furt din locuința lui Berliba P., pentru că neînregistrarea infracțiunii în cauză nu-i crea nici într-un mod avantaje de serviciu.

Discuția și comportamentul cu Rusu V. a fost văzut de către Stîncaru I., care se afla alături. Nu a aplicat forța și nici arma nu i-a arătat-o lui Rusu V. Anterior, personal l-a documentat pe Rusu V. pe un caz de furt din locuință, comis de către acesta în s. Brînzenii Noi, r-nul Telenești. Nu a intrat în casa lui Rusu V. și în ziua respectivă nu avea arma asupra sa.

În timpul deplasării spre Comisariatul de Poliție, inculpatul Donos T. nu a discutat cu procurorul Burduja N., dar i s-a zis că trebuie să facă percheziție, că instrumentează un dosar penal și a început să caute prin mașină, bagajul din salonul mașinii și folosindu-se de situația că erau în doi l-a amenințat pe inculpat cu răfuială fizică, că va fi „trăsnit” deoarece intră des în conflict cu prietenul său Furtună I., comisar pe atunci și totodată șeful inculpatului. S-a speriat de reacția lui Burduja N., mai ales că avea o funcție înaltă, cu așa împuterniciri legale și procesuale, și nu a zis absolut nimic. Deoarece cererea de solicitare a ordonanței de pornire a urmăririi penale în cauza penală nr. 2011358016 era scrisă, a primit actul solicitat de la procurorul Calugher L. Nu a discutat cu ea multe vorbe, s-a întors și a plecat, fără a rosti expresii amenințătoare în adresa ei, fapt ce poate fi confirmat de sora sa, Donos G., care se afla în holul procuraturii.

Necâtând că inculpatul vina în cele incriminate nu a recunoscut, vinovăția acestuia a fost demonstrată pe deplin în baza probelor administrate și anume: declarațiile martorilor Berliba P. Ciudac V., Eftodi V., Cotlău P., Burlacu (Hanganu) N., Rusu O., Nastas V., Ojog V., Stîncaru I., Stratulat I., Macari V., Chilimari I., Ureche O., Furtună I., Bunduchi A., Stîncaru L., Vrăjitoru A., Prescureanu V., Iarmaliuc L., Manole N., Negruță I., Cavca V., Meleca I., Cravciuc V., Stroncea A., Iskra T., Vrabie I., Rusu R.; declarațiile părților vătămate Rusu V., Furculiță I., Ciorbă A., Burduja N., Calugher L.; cererile părților vătămate; ordonanța de pornire a urmăririi penale din 01.02.2011; răspunsul Comisariatului de Poliție Telenești nr. 1117 din 10.03.2011; raportul lui Donos Tudor din 28.01.2011; procesul verbal de confruntare din 21.09.2011, despre bănuitul Donos Tudor și partea vătămată Berliba P.; ordonanța de încetare a urmăririi penale; scrisoarea Procuraturii r-nului Telenești nr. 1258 din 29.06.2011; ordonanța de suspendare a cauzei penale; ordinul Comisariatului de Poliție Telenești nr. 72 din 05.10.2007; procesul verbal de confruntare din 25.02.2011, dintre partea vătămată Furculiță I. și bănuitul Donos T.; procesul verbal de cercetare a Registrului de eliberare și recepționare a armamentului și mijloacelor speciale a Comisariatului de poliție Telenești din 28.06.2011; procesul verbal de ridicare a pistolului PM cu nr.

IIT4736-K din 28.06.2011; procesul verbal de cercetare la fața locului din 23.09.2011; raportul procurorului – interimar al r-nului Telenеști din 24.06.2011; raportul procurorului r-nului Telenеști din 18.11.2011; ordinul nr. 460-p din 23.05.2011, cu privire la numirea în funcție a d-nei Calugher L. în funcția de procuror în Procuratura r-nului Telenеști; ordinul nr. 466-p din 21.05.2009, cu privire la numirea în funcție a d-nului Burduja N. în funcția de procuror adjunct al Procuraturii r-nului Telenеști; copii ale ordonanțelor de pornire a urmăririi penale; informația privind convorbirile telefonice ale abonatului xxxxxxxxx, prin care se stabilește locul aflării acestuia la 24.06.2011.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza:

art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni însoțite de aplicarea armei;

art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, ca săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni însoțite de aplicarea violenței (în redacția Legii din 18.04.2002);

art. 327 alin.(1) Cod penal, ca folosirea intenționată de către o persoană publică a situației de serviciu, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile **intereselor publice** sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice (în redacția Legii din 18.04.2002);

art. 309¹ alin.(1) Cod penal, ca provocarea, în mod intenționat, a unor dureri și suferințe puternice fizice și psihice unei persoane, cu scopul de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra ei, dureri și suferințe care au fost provocate de către o persoană cu funcție de răspundere” (în redacția Legii din 18.12.2008);

art. 303 alin. (2) Cod penal, ca amestecul, sub orice formă, în activitatea organelor de urmărire penală cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale (în redacția Legii din 18.04.2002);

art. 349 alin. (1) Cod penal, ca amenințarea cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății persoanei cu funcție de răspundere, rudelor lor apropiate, în scopul sistării activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care amenință sau al altei persoane.

Totodată, instanța a reținut, că potrivit materialelor cauzei, din momentul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 327 alin. (1), 309¹ alin. (1), 303 alin. (2), 349 alin. (1) Cod penal s-au scurs mai mult de 5 ani, intervenind, astfel, prescripția tragerii la răspundere penală, conform prevederilor art. 60 alin. (1) lit. b) Cod penal, urmând ca inculpatul să fie liberat de răspundere penală.

3. Avocata Crețu Doina, a declarat apeluri, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează sau exclud urmărirea penală.

Apelanta a invocat că instanța de fond nu a luat în calcul prevederile art. 20 alin. (2) al Legii nr. 218 din 19.10.2012, privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armei de foc, astfel inculpatul fiind condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală ca infracțiune.

Or, această faptă în nici un caz nu putea fi calificată drept infracțiunea prevăzută de art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece la 12.03.2008, orele 16.30, inculpatul nu exercita atribuțiile de serviciu conform fișei de post, nu se afla la locul de muncă și nici în misiuni de serviciu, fapte constatate în instanțe. Depășirea atribuțiilor de serviciu este o infracțiune care reiese din exercitarea atribuțiilor de serviciu, dar nu și în alte situații. Totodată, depășirea atribuțiilor de serviciu soldată cu aplicarea armei poate fi doar în cazul când în timpul serviciului arma a fost aplicată, iar noțiunea de aplicare a armei este reflectată în art. 20 alin. (2) al Legii nr. 218 din 19.10.2012, privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armei de foc.

Instanța de fond nu a respectat prevederile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, potrivit cărui, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv. Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective.

La fel, în cadrul ședinței instanței de fond, s-a constatat că între inculpat și Furculiță I. a avut loc un conflict atunci, astfel, fapta respectivă nu poate fi calificată drept infracțiune de depășire a atribuțiilor de serviciu.

Instanța nu a dat apreciere certificatului care confirmă că în vara anului 2008, inculpatul Donos T. s-a aflat în concediu, nefiind stabilit în instanță nici când a fost consumată infracțiunea. Instanța nu a luat în calcul faptul că în actul de acuzare nu este indicat locul comiterii infracțiunii, fiind indicat doar biroul primarului s. Scorțeni, însă unde se afla biroul primarului s. Scorțeni, instanța nu a stabilit.

În ședința instanței de fond, a fost audiată partea vătămată, care a declarat că a sesizat faptul de maltratare a sa, sub influența primarului s. Scorțeni, Urechii D. și că de fapt, nu a fost maltratat de nimeni.

Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, pe acest fapt, presupusa faptă ar fi fost comisă încă în anul 2004, și potrivit indicațiilor Prim adjunctului general, procurorul Șușu C. era obligat să petreacă confruntarea între martorul Urechii D. și inculpat, fiind înaintată și o cerere în acest sens, însă această acțiune a fost neglijată de către procuror, iar instanța de judecată nu a luat în calcul aceste încălcări.

Instanța de fond nu a apreciat just declarațiile martorului Urechii O.

În cadrul ședinței de judecată au fost cercetate probe prin care s-a constatat cert că inculpatul cu primarul Urechii D. erau în conflict, motiv pentru care aceasta a pus

la cale răfuiala în urma unui plan bine organizat, precum că inculpatul ar fi aplicat violență în biroul ei, în privința lui Ciorbă A.

Faptul că Ciorbă A. a depus declarații mincinoase, a fost dovedit și la faza de urmărire penală, unde ultimul a indicat că a fost la Florești, la un cetățean, pe o stradă din or. Florești, circumstanțe care au fost verificate de procuror și neconstatate, instanța de judecată omițând să dea apreciere acestor circumstanțe.

La 30.09.2010, zi în care se incriminează că a fost comisă infracțiunea de abuz de putere, inculpatul nu a fost la serviciu, iar partea vătămată Berliba P. confundă anumite date. Faptul că în acea zi, inculpatul nu a fost la serviciu se confirmă prin declarațiile martorilor Meleca I., Stroncea A., Cravciuc V., certificatul eliberat de biserica s. Chiștelnița, prin care se confirmă că inculpatul la 30.09.2010, a participat la cununia finului Ion și declarațiile martorului Ciudac V. care a declarat că este vecin cu Berliba P. și a văzut cum acesta se afla la polițiști iarna, afară fiind frig și zăpadă.

Coroborând declarațiile martorilor se dovedește cert alibiul inculpatului pentru 30.09.2010, zi în care se presupune că ar fi fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 327 alin. (1) Cod penal, și anume că inculpatul nu s-a aflat la serviciu.

Cu referire la condamnarea inculpatului în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, pe faptul acțiunilor de tortură asupra lui Rusu V., apărarea a prezentat probe suficiente care contrazic acuzarea.

Astfel, potrivit declarațiilor părții vătămate Rusu V. acesta a declarat că a fost supus torturii în prezența martorului Stîncaru I., însă martorul respectiv, fiind audiat în ședința de judecată, a declarat că la 18.02.2011, orele 09.30, împreună cu inculpatul a mers acasă la Rusu V., l-au strigat, și acesta a ieșit din casă, inculpatul invitându-l să meargă până la magazin, ieșind cu toții din ogradă. În timpul deplasării, între Rusu V. și inculpat era o distanță de aproximativ 5-6 m.

Totodată, fiind îndreptat la examinarea medico-legală, Rusu V. a încercat să manipuleze situația, prin simplul fapt că avea niște leziuni pe față, obținute în alte circumstanțe, încercând astfel, în mod grosolan să inducă în eroare medicul legist, precum că ar fi primit aceste leziuni corporale la 18.02.2011, orele 09.30, în urma acțiunilor violente presupus comise de inculpat.

Potrivit declarațiilor martorului Stîncaru L., înainte de a fi comis furtul se afla în magazin, unde a venit Rusu V. și a procurat un pachet de țigări. Astfel, a observat la el, la distanța de aproximativ 1 metru, că avea pe față anumite zgârieturi.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 163 „D” la Rusu V. au fost depistate excoriație pe buza inferioară și excoriație pe mucoasa buzei inferioare, care au fost cauzate la acțiunea traumatică a unui obiect contondent, posibil cu 5-6 zile înaintea examinării și în ansamblu, corespund leziunilor corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății. Caracterul leziunilor corporale depistate rezultă că ele au fost cauzate de la acțiunea unui corp contondent dur, mai puțin probabil cu pumnul.

Fiind audiat în calitate de martor, expertul judiciar medic legist Nastas V. a declarat că în momentul examinării lui Rusu V., asemenea momente de tulburări sau amintiri de retrăire el nu a manifestat.

Martorii Vrăjitoru A., Iskra T. și Vrăbii I., au declarat că nu a existat un act de tortură.

Astfel, anume aceste probe ale apărării, instanța le-a apreciat în defavoarea inculpatului.

Or, motivul ce l-a determinat pe Rusu V. să declare un delict calomnios este că ultimul manifestă ură asupra inculpatului fiindcă acesta a fost documentat de Donos T. pe un caz de furt de locuință.

Instanța nu a luat în calcul faptul că inculpatul nu a avut intenția de a obține informații de la Rusu V. și nici nu a obținut circumstanțe care se constată prin certificatul eliberat de procurorul E. Tocarciuc, prin care se confirmă că lui Rusu V. nu i-a fost atribuită nici o calitate în dosarul de furt de la ÎI „Stîncaru Ludmila”.

Pe marginea acuzației aduse au fost depuse declarații, care coroborează cu probele apărării cercetate de instanță, însă instanța nu le-a dat o apreciere justă.

Instanța nu a luat în calcul că o condiție obligatorie la stabilirea componenței de infracțiune este stabilirea suferințelor puternice psihice.

Potrivit art. 143 alin. (1) pct. 3¹) Cod de procedură penală, expertiza se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea stării fizice a persoanei în privința căreia se reclamă că s-au comis acte de tratamente inumane sau degradante.

Potrivit art. 147 alin. (1¹) Cod de procedură penală, în cazul torturii, efectuarea expertizei complexe, cu operarea examinării medico-psihologice și, după caz, a altor forme de examinare, este obligatorie.

În cadrul ședinței de judecată din partea apărării a fost solicitată dispunerea efectuării expertizei complexe psihiatrico-psihologică-medico-legală (narcologică legală) a părții vătămate Rusu V., însă instanța a refuzat să dispună asemenea expertiză. Astfel, condamnarea pe acest capăt de acuzare, este declarativă și presupusă, neavând suport legal și întemeiat.

Totodată, instanța l-a condamnat pe inculpat, precum că acesta a prezentat inculpatului Rusu V. arma din dotare pistol PM IIT 4736-k, însă nu s-a dispus efectuarea acțiunii de recunoaștere a obiectului, ca Rusu V. să recunoască arma, dar nu să presupună că anume lui Rusu V. i-a fost prezentată anume arma din dotare pistol PM IIT 4736-k. Or, aceste afirmații nu pot fi interpretate drept presupuneri.

Faptul că inculpatul nu a comis amenințarea asupra procurorilor, este confirmat prin procesele verbale cu privire la percheziție, care au fost examinate în ședința de judecată. Or, procurorul era obligat conform art. 131 alin. (3) Cod de procedură penală, să menționeze acest fapt în procesul verbal de percheziție, fapt ce în speță nu a avut loc, iar instanța de judecată nu a luat în considerație aceste circumstanțe.

Cu referire la condamnarea inculpatului de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 349 alin. (1) și art. 303 alin. (2) Cod penal, presupus comise la 18.11.2011, la fel este nefondată, acuzarea neprezentând probe pertinente referitor la acest fapt.

Or, însăși Calugher L., a comunicat că de fapt inculpatul nu a rostit cuvinte amenințătoare, ea percepend prezența inculpatului drept amenințare, însă procurorul și instanța nu au calificat corect faptele.

Potrivit art. 320 alin. (1) Cod de procedură penală, participarea procurorului la judecarea cauzei este obligatorie și el își exercită atribuțiile prevăzute în art. 53. La judecarea cauzei în primă instanță participă procurorul care a condus urmărirea penală sau, după caz, a efectuat de sine stătător urmărirea penală în cauza dată. În caz de imposibilitate a participării acestuia, procurorul ierarhic superior dispune participarea la ședință a altui procuror. În caz de necesitate, procurorul ierarhic superior poate dispune participarea unui grup de procurori.

Prin urmare, urmărirea penală în cauza penală de învinuire a lui Donos T. a fost exercitată de procurorul în Procuratura r-nului Sîngerei C. Șușu, care a întocmit rechizitoriul și a transmis cauza penală spre examinare în instanța de judecată a Judecătoriei Telenești.

Prin dispoziția procurorului ierarhic superior, procurorul C. Șușu a fost înlocuit de la participarea în continuare de la ședința de judecată în legătură cu imposibilitatea de a participa, cu procurorul T. Grati. Cauza, începând să se judece cu participarea procurorului T. Grati, care ulterior nu s-a mai prezentat la ședință, deoarece s-a prezentat procurorul C. Șușu, în calitate de acuzator de stat, fără ca să fie împuternicit legal în conformitate cu prevederile art. 320 alin.(1) Cod de procedură penală.

Prin urmare, participarea la ședința de judecată în calitate de acuzator de stat a procurorului C. Șușu, după ce el a fost înlăturat, este o acțiune ilegală, care contravine principiului legalității procesului penal.

În actul de sesizare a instanței nu a fost indicată circumstanța atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. l) Cod penal, depășirea termenului rezonabil de examinare a cauzei de către Procuratura Telenești, fapt ce a determinat procurorul ierarhic superior la retragerea acestei cauze din gestiunea Procuraturii Telenești.

La fel, în actul de sesizare, este inclusă învinuirea lui Donos T., învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, pe faptul de aplicare a violenței lui Ciorbă A., însă învinuirea contravine prevederilor art. 281 alin. (2) Cod de procedură penală, nu este inclusă ora, data, anul și locul comiterii faptei.

3.1. A declarat apel și inculpatul, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat, pe motiv că nu a comis faptele incriminate.

Apelantul a indicat că, la adoptarea sentinței, prima instanță s-a manifestat total în favoarea acuzării, ignorând poziția apărării și dând o apreciere greșită situației de fapt și probelor administrate în instanță, la solicitarea apărării.

A fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe faptul de aplicare a armei de foc asupra lui Furculiță I., însă fără luarea în calcul a prevederilor art. 20 alin. (2) al Legii nr. 218 din 19.10.2012, privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armei de foc.

Fapta respectivă nu putea fi calificată conform prevederilor art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, deoarece la 12.03.2008, orele 16.30, nu își exercita atribuțiile de serviciu, conform fișei de post, nu se afla la locul de muncă și nici în misiuni de serviciu, fapte constatate în instanță. Or, depășirea atribuțiilor de serviciu este o

infracțiune care reiese doar din exercitarea atribuțiilor de serviciu, dar nu și din alte situații.

Partea vătămată Furculiță I. în cadrul ședinței a declarat că inculpatul a început a-l hărțui, l-a apucat de o mână și inculpatul a căzut jos și ceva i-a căzut. Era treaz și s-a pornit acasă. Plângerea a fost scrisă la insistența lui Condurari V. Nu a fost amenințat cu pistolul, și nici nu a văzut pistol. De la inculpat, a căzut ceva jos și el a luat în mână, însă nu era pistol.

Martorul Stratulat S. a declarat că a văzut cum inculpatul îl ținea de haine pe Furculiță I. Donos T. nu vorbea răstit. Nu a văzut la Donos T. pistol și nu a auzit amenințări din partea acestuia.

Martorul Prescureanu V. a declarat că nu a văzut conflict și a concretizat că nu a văzut armă la inculpat.

Martorul Chilimari I., a declarat că era prin anul 2008, împreună cu Popescu T. la un robinet din drumul din sat. Pe drum era Furculiță I. și Donos T., care vorbeau. Ceva a căzut jos și Donos s-a aplecat, a ridicat ce a căzut și a pus în buzunar. A așteptat până au plecat Donos T. și Furculiță I. după care au plecat. Nu a auzit vorbe amenințătoare rostite de Donos T.

Fiind examinat în instanța de judecată corpul delict, tocul pentru armă și arma pistol PM IIT 4736-k, s-a constatat că tocul pentru armă, dispune de o ruptură veche, în partea unde poate fi pus la curea și ruptura a permis căderea armei jos la 12.03.2008.

La fel, fiind examinat în instanța de judecată raportul de expertiză complexă balistică și fizico-chimică nr. 2077/5078 s-a constatat că din arma de foc pistol PM IIT 4736-k nu au fost efectuate trageri, adică permite rezonabil să afirmăm cu cea mai mare probabilitate că arma pistol PM IIT 4736-k la 12.03.2008 nu a fost aplicată în sensul Legii nr. 218 din 19.10.2012, privind modul de aplicare a forței fizice, a mijloacelor speciale și a armei de foc.

A fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, neavând probe utile, probe care să coroboreze între ele, limitându-se doar la declarațiile părții vătămate care confirmă de fapt, că la 12.03.2008 a avut loc un conflict și declarațiile martorilor oculari Stratulat I. și Prescureanu V., care confirmă faptul că ar fi avut loc un conflict, dar nimeni nu declară că la conflict ar fi fost implicată și arma de foc, cu aplicarea acesteia.

În cadrul ședinței de judecată, s-a constatat că a avut loc un conflict cu Furculiță I., însă această faptă nu poate fi apreciată drept infracțiune de depășire a atribuțiilor de serviciu.

Anume aceste situații urmau a fi calificate drept presupuneri și interpretate în favoarea sa prin prisma art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală.

Cu referire la condamnarea inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, pe faptul de maltratare a inculpatului Ciorbă A., instanța nu a dat apreciere certificatului care confirmă faptul că în vaza anului 2008, s-a aflat în concediu, nefiind stabilit când a fost comisă infracțiunea. Instanța nu a

luat în calcul că în învinuire nu este indicat locul comiterii infracțiunii, fiind indicat doar biroul primarului s. Scorțeni, însă unde se afla biroul primarului, nu a fost stabilit.

În instanța de judecată a fost audiată partea vătămată care a declarat că a sesizat maltratarea sa, sub influența Primarului s. Scorțeni, Urechi D. și că de fapt nu a fost maltratată de nimeni, fapte neluate în calcul de instanța de judecată.

Instanța nu a apreciat just declarațiile martorului Urechi O.

În cadrul ședinței de judecată au fost cercetate probe prin care s-a constatat cert că inculpatul și primarul Urechi D. erau în conflict, ultima punând la cale un plan de răzbunare.

Declarațiile făcute de Ciorbă A., la faza de urmărire penală prin prisma art. 27 alin. (2) Cod de procedură penală, nu au putere probantă. Or, în procesul penal, nu pot fi admise probe care au fost obținute prin constrângere.

La materialele cauzei lipsește un raport de expertiză medico-legală a lui Ciorbă A., prin care să se constate consecințele faptei sesizate de el, circumstanțe care nu au fost luate în calcul de instanța de judecată.

Cu referire la capătul de acuzare în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, pe faptul tănuirii infracțiunii de furt de la Berliba P., coroborând declarațiile martorilor, se confirmă cu certitudine alibiul inculpatului pentru data de 30.09.2010, când se presupune că ar fi fost comisă infracțiunea, însă instanța nu a luat în calcul aceste circumstanțe.

Cu referire la indicii de calificare a infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal, instanța a comis o eroare gravă de fapt. Or, o condiție obligatorie pentru infracțiunea de abuz de serviciu, este interesul material sau alte interese personale, iar instanța a presupus un interes personal, precum diminuarea artificială a numărului de infracțiuni pe sectorul deservit, care nu a fost probat.

La fel, la data de 30.09.2010, nu s-a aflat la serviciu.

Cu referire la capătul de acuzare, privind comiterea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal, pe faptul acțiunilor de tortură asupra lui Rusu V., instanța a apreciat probele apărării în defavoarea inculpatului.

Motivul care l-a determinat pe Rusu V. să declare un delict calomnios a fost că acesta manifestă ură față de inculpat, deoarece l-a documentat pe un caz de furt din locuință.

Instanța nu a luat în calcul faptul că inculpatul nu a avut intenția de a obține informații de la Rusu V. și nici nu a obținut circumstanțe care se constată prin certificatul eliberat de procurorul E. Tocarciuc, prin care se confirmă că lui Rusu V. nu i-a fost atribuită nici o calitate în dosarul de furt de la ÎI „Stîncaru Ludmila”.

În cadrul ședinței de judecată a solicitat dispunerea efectuării expertizei complexe psihiatrico-psihologică-medico-legală (narcologică legală) a părți vătămate Rusu V., însă instanța a refuzat dispunerea acestei expertize, iar în astfel de împrejurări condamnarea sa pe acest capăt de învinuire este declarativă și presupusă, neavând suport legal și întemeiat.

Cu referire la capătul de acuzare în baza art. 303 alin. (2) și 349 alin. (1) Cod penal, faptul că nu a comis amenințarea asupra procurorilor este confirmat pe deplin și prin procesele verbale cu privire la percheziție, care au fost examinate în ședința de judecată. Or, procurorul era obligat conform art. 131 alin. (3) Cod de procedură penală să menționeze acest fapt în procesul verbal de percheziție, ceea ce nu a avut loc, iar instanța de judecată nu a dat apreciere acestor circumstanțe.

Pe capetele de acuzare în baza art. 349 alin. (1) și art. 303 alin. (2) Cod penal, presupus comise la 18.11.2011, acuzarea nu a prezentat probe pertinente. Mai mult, însăși Calugher L. a declarat că de fapt, inculpatul nu a rostit cuvinte amenințătoare, ea precizând prezența sa, drept amenințare, însă procurorul a calificat altfel și aceste circumstanțe nu au fost luate în calcul de instanța de judecată.

3.2. Avocata Angela Murzac, la fel a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe toate capetele de acuzare, în temeiul art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală, deoarece faptele nu întrunesc elementele infracțiunii.

Apelanta a invocat, că la emiterea sentinței de condamnare în privința inculpatului, instanța de fond nu a supus fiecare capăt de acuzare unei judecări efective, neapreciind fiecare probă luată una câte una și apoi în ansamblu și interconexiunea lor, pentru a putea aprecia relevanța, concludența și utilitatea probelor, potrivit cerințelor obligatorii ale art. 6 pct. 33 - 35 și art. 93, 95 Cod de procedură penală. Or, contravine dreptului inculpatului la un proces echitabil enumerarea probelor acuzării fără a face o minimă analiză a dovezilor luate una câte una.

Instanța de fond a dat o calificare eronată probelor și a pus la baza sentinței de condamnare înscrisuri care nu pot fi calificate nici ca mijloace de probă, nici ca procedee probatorii în sensul capitolului III din Codul de procedură penală, fiind doar simple acte de procedură (plângeri, ordonanțe și rapoarte).

Au fost ignorate și neapreciate probele apărării, lista căreia este anexată la materialele cauzei.

Nu a fost făcută o minimă analiză a elementelor infracțiunilor imputate inculpatului sub aspectul laturii obiective și laturii subiective.

Inculpatul a fost condamnat la 5 ani închisoare, fără să fi fost făcută o minimă analiză și sinteză a materialului probator și o apreciere pentru fiecare capăt de acuzare în parte existența sau inexistența elementelor infracțiunii sub aspect obiectiv și subiectiv. Această practică, adică lipsa unei structuri coerente a actului de acuzare, a unei analize și sinteze a fiecărui capăt de acuzare în mod concret, este susceptibilă să creeze foarte multe confuzii, îngreunează înfăptuirea actului de justiție și verificarea temeiniciei și legalității sentinței atacate de către instanțele ierarhic superioare. Or, prin simpla copiere a rechizitoriului și legilor, este greu de stabilit ce a făcut în mod concret inculpatul.

Astfel, cu referire la primul capăt de acuzare în baza art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, la 12.03.2008 aproximativ orele 17.30 a

inițiat o ceartă cu consăteanul Furculiță I. în cadrul căreia, 1-a îmbrâncit și a îndreptat împotriva acestuia arma din dotare amenințându-l că-l împușcă.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

explicațiile preliminare ale inculpatului date la 12.03.2008, prin care susține că a fost amenințat și atacat de către Furculiță I. și cearta a degenerat în încăierare în cadrul căreia părțile s-au tras de haine, iar drept rezultat a căzut jos arma din dotare a inculpatului. După ce a văzut arma, Furculiță I. s-a liniștit, arma a fost ridicată de inculpat și pusă în toc, aceste fapte putând fi confirmate de martorii Chilimari I., Pavlenko I. și Stratulat I;

explicațiile preliminare ale martorului Stratulat I. care nu a dat mărturii întru susținerea învinuirii declarând că inculpatul îl ținea pe Furculiță I. cu amândouă mâini, respectiv nu avea unde să țină și pistolul;

declarațiile martorilor Conduratu V., Prescureanu V. și Macari V. care nu au dat declarații pertinente pentru susținerea învinuirii, ultimul declarând că nu ține minte nimic;

procesul-verbal de ridicare și examinare a tocului de armă, potrivit cărui se confirmă versiunea inculpatului cu privire la faptul că arma din dotare ar fi căzut din toc în momentul încăierării cu Furculiță I. fiind identificate urme de ruptură care se pretinde că exista la 12.03.2008;

plângerea lui Furculiță I. din 18.03.2008 privind îmbrâncirea și amenințarea cu pistolul săvârșită de inculpat, aceasta neconstituind un mijloc de probă și nici un procedeu probatoriu în sensul capitolului III din Codul de procedură penală, ci un act de sesizare a organului de urmărire penală potrivit art. 262 Cod de procedura penală;

procesul-verbal de verificare a registrului de eliberare a armelor și procesul verbal de ridicare a pistolului reprezintă probe lipsite de relevanță, mai ales în condițiile în care condamnatul a avut asupra sa arma din dotare în momentul încăierării cu Furculiță I.

La fel, și acuzarea a prezentat probe, întru susținerea acuzării, însă acestea nu probează vinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile martorului Chilimari I., care în instanță a declarat că nu a văzut armă asupra inculpatului, ci a văzut cum a căzut un obiect pe jos;

procesul verbal de confruntare din 25.09.2011 între inculpat și partea vătămată Furculiță I., în cadrul căruia, părțile au rămas pe aceeași poziție susținând fiecare versiunea proprie a desfășurării faptelor. Această probă urmând a fi apreciată ca fiind neconcludentă deoarece contravine prezumției nevinovăției care operează în favoarea condamnatului și nu este susținută de alte probe.

Sub aspectul laturii obiective, acuzarea nu a dovedit prin probe concludente și utile că inculpatul ar fi săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii, adică 1-a amenințat pe Furculiță I. cu arma din dotare. Or, atâta timp cât mărturiile acuzării poartă un caracter confuz și contradictoriu (un martor spune într-un fel, alt martor susține altfel, un martor susține unele circumstanțe la faza urmăririi penale, iar la faza cercetării judecătorești susține alte circumstanțe), iar organul de urmărire

penală nu a înlăturat contradicțiile (mai mult nu a identificat originea și scopul contradicțiilor), în virtutea principiului prezumției nevinovăției, aplicând principiul că toate dubiile se interpretează în favoarea inculpatului, condamnatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii. Astfel, în baza declarațiilor martorilor apărării Stratulat I., se poate afirma cu certitudine doar faptul că condamnatul avea asupra sa arma din dotare, că această armă a căzut jos și că această armă a fost ridicată și ținută în poziție verticală de către condamnat, iar acest fapt se confirmă prin procesul-verbal de examinare a tocului de armă precum și prin depozițiile martorilor apărării și prin depozițiile martorilor acuzării (Stratulat I., Popescu T., Chilimari I.).

Sub aspectul laturii subiective, având în vedere că infracțiunea se săvârșește doar cu intenție, iar potrivit martorilor audiați arma nu a fost îndreptată spre partea vătămată, ci a fost ridicată și ținută în poziție verticală de către făptuitor, reiese că inculpatul nu a prevăzut și nu a urmărit săvârșirea excesului de putere, astfel încât, în acțiunile inculpatului lipsește intenția din cadrul laturii subiective a infracțiunii.

Cu referire la al doilea capăt de acuzare în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, în vara anului 2008 (timpul exact nu a fost stabilit) în biroul primarului s. Scorțeni, r-nul Telenеști, i-a aplicat lui Ciorbă A. o lovitură cu pumnul în față și mai multe lovituri cu picioarele peste tot corpul, atunci când acesta se afla la podea.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

Declarațiile inculpatului, prin care acesta neagă acuzația adusă și susține că nu l-a bătut pe Ciorbă A. fiind convins că acesta a fost impus de primarul Ureche D. să declare astfel, deoarece se află în relații ostile cu ea, aceasta amenințându-l chiar, că-i va crea probleme;

declarațiile martorului Ureche O., că în timpul cât s-a aflat la serviciu în anticamera primarului s. Scorțeni, nu a auzit ca Ciorbă A. să fi fost bătut de către inculpat.

declarațiile martorului Ciorbă A., care în instanța de judecată a renunțat la declarațiile făcute în cardul urmăririi penale susținând că atât plângerea cu privire la maltratare cât și declarațiile date în calitate de parte vătămată au fost date sub influența directă a fostului primar, Ureche D., care îl remunera periodic dacă îi îndeplinea indicațiile;

plângerea lui Ciorbă A. din 08.09.2009, în care declară că în vara anului 2004, a fost maltratat de inculpat, în biroul primăriei din s. Scorțeni. Însă aceasta nu reprezintă o probă, ci sunt acte de sesizare a organului de urmărire în conformitate cu art. 262 Cod de procedură penală.

La fel, și acuzarea a prezentat probe, întru susținerea acuzării, însă acestea nu probează vinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile martorului Ureche D. care urmează a fi apreciate critic, pe motiv că între inculpat și aceasta, persistă relații ostile începând cu anul 2009. Declarațiile acesteia nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, așa cum acestea au fost

primite cu încălcarea art. 105 alin. (1) și (7) Cod de procedură penală, nefiind verificată de către procurori existența relațiilor ostile dintre martor și inculpat;

declarațiile martorului Ciorbă M., care la fel nu sunt pertinente întru susținerea învinuirii, pentru că aceasta nu a fost la fața locului, respectiv raporturile de rudenie cu o parte în proces, și anume aceasta fiind fiica părții vătămate, pot afecta veridicitatea și obiectivitatea depozițiilor acesteia.

Sub aspectul laturii obiective, acuzarea nu a dovedit prin probe concludente și utile faptul că condamnatul a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii, adică faptul că inculpatul l-a bătut pe Ciorba A. Mai mult, partea vătămată și-a schimbat declarațiile date în cadrul urmăririi penale susținând în fața instanței de judecată că nu a fost maltratat de condamnat. Or, atâta timp cât mărturiile acuzării poartă un caracter confuz și contradictoriu (un martor spune într-un fel, alt martor susține altfel, un martor susține unele circumstanțe la faza urmăririi penale, iar la faza cercetării judecătorești susține alte circumstanțe), iar organul de urmărire penală nu a înlăturat contradicțiile, neidentificând originea și scopul contradicțiilor, în virtutea principiului prezumției nevinovăției, aplicând principiul că toate dubiile se interpretează în favoarea inculpatului, rezultă că inculpatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii. În baza înscrisurilor care confirmă relațiile ostile dintre inculpat și Ureche D., declarațiile martorilor apărării, Ureche O. și Ciorbă A., se poate afirma cu certitudine că Ciorbă A. nu a fost maltratat de inculpat, ci doar a fost influențat de către Ureche D. să depună plângere împotriva inculpatului. Acuzarea nu a stabilit timpul comiterii pretensei infracțiuni, neputându-se verifica autenticitatea declarațiilor părților, și nici nu a dovedit existența urmărilor prejudiciabile din conținutul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod Penal, adică existența leziunilor corporale pe corpul părții vătămate Ciorbă A. Or, atâta timp cât acuzarea nu poate verifica declarațiile părții pretins vătămate sub aspectul provocării consecințelor prevăzute de legea penală (existența, caracterul și gravitatea leziunilor corporale), prin unica dovadă admisibilă în acest sens - expertiza medico-legală potrivit cerințelor imperative ale art. 97 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța nu avea dreptul să condamne inculpatul în lipsa elementelor infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod Penal - acțiunea și urmarea prejudiciabilă din cadrul laturii obiective.

Sub aspectul laturii subiective, având în vedere că infracțiunea se săvârșește doar cu intenție, iar potrivit declarațiilor părții vătămate, martorilor apărării, în condițiile lipsei unei dovezi admisibile a maltratării și cauzării leziunilor corporale, rezultă că inculpatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective, astfel încât, nu există nici un temei faptic pentru verificarea laturii subiective a faptei în condițiile în care fapta nu a avut loc.

Cu referire la al treilea capăt de acuzare în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, la 30.09.2010, a tănuit de la înregistrare și nu a consemnat într-un proces-verbal adresarea verbală a d-lui Berliba N. cu privire la sustragerea din gospodăria sa, din s. Brînzenii Noi, r-nul Telenești a bunurilor în

sumă de 18.250 lei, nu a transmis sesizarea pentru înregistrare, limitând accesul la justiție a petentului și cauzând daune imaginii justiției.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

Explicațiile preliminare ale inculpatului, că petentul a sesizat poliția despre cazul de furt la 27.01.2011, respectiv plângerea sa a fost înregistrată în R-2 al CP r. Telenești sub nr. 239 la 27.01.2011 și tot atunci s-au inițiat acțiuni de cercetare preliminară a cazului de furt, audiind martorii și deplasându-se în s. Ștefănești r-nul Florești;

declarațiile martorului Rusu R., că aproximativ în ianuarie sau februarie 2011, s-a deplasat împreună cu polițistul Donos T. Bolocan V. și Hanganu N. cu autovehiculul său de model „WV Caravelle” număr de înregistrare XXX xxx, la Ștefănești, r-nul Florești în legătură cu cercetarea cazului de furt din gospodăria lui Berliba P. ce ar fi avut loc în septembrie 2010;

declarațiile martorului Bolocan V., că în iarna anului 2011 a fost cu colegul său Donos T. în s. Ștefănești r-nul Florești pentru a cerceta cazul de furt de instrumente din gospodăria lui Berliba N.;

declarațiile martorului Ciudac V. din 25.05.2011, care confirmă parțial cele relatate de partea vătămată, susținând că a aflat de la Berliba N. despre cazul de furt care ar fi avut loc la sfârșitul lunii septembrie 2010, însă martorul confirmă și cele relatate de condamnat în apărare, susținând că condamnatul Donos T. l-a interogat despre cazul de furt de instrumente din gospodăria lui Berliba N. o singură dată, iar acest fapt a avut loc iarna, afară fiind zăpadă;

declarațiile martorului Cotlău P. nu sunt pertinente cauzei, deoarece acesta nu a perceput nici o faptă prin propriile sale simțuri, depozitiile sale fiind date din auzite sau din povestite, fiind astfel inadmisibile potrivit art. 90 alin. (1) Cod de procedură penală, pentru că martorul nu a cunoscut în mod direct nimic despre cazul de furt și nici despre cazul de neînregistrare a plângerii de către inculpatul Donos T.;

plângerile lui Berliba P. adresate Procuraturii r-nului Telenești și CP r-nul Telenești, depuse în luna ianuarie 2011, prin care petentul îl învinuiește pe condamnatul Donos T. că nu a înregistrat plângerea privind sustragerea din 30.09.2011 și inacțiunile lui Donos T., se invocă sustragerea semnăturii sub cererea de încetare a pre căutării cazului de furt, sub amenințarea decăderii din drepturile părintești și un an de închisoare. Mai mult, plângerea nu constituie mijloc de probă și nici procedeu probatoriu în sensul cap. III Cod de procedură penală, ci un act de sesizare a organului de urmărire penală potrivit dispozițiilor art. 262 Cod de procedură penală;

ordonanța de pornire a urmăririi penale din 01.02.2011, pe faptul sustragerii bunurilor proprietatea lui Berliba P. la 23.09.2010 din gospodăria sa nu constituie probă și nu poate fi administrată și pusă la baza sentinței de condamnare. Or, ordonanța nu constituie un mijloc de probă și nici procedeu probatoriu în sensul capitolului III Cod de procedură penală, ci un simplu act de procedură în sensul art. 255 coroborat cu art. 6 pct. 1), 28), 33), 34), 35), 36) și 274 Cod de procedură penală.

În acest sens, la art. 94 alin. (4) Cod de procedură penală, legiuitorul a stabilit expres că, plângerile depuse în cursul procesului și hotărârile procesuale adoptate nu constituie probe ale vreunor circumstanțe care au importanță în cauza respectivă, ele fiind doar o dovadă a faptului că a fost depusă o plângere și a fost adoptată o hotărâre;

ordonanța de încetare a urmăririi penale din 11.10.2011 din motivul împăcării părții vătămate Berliba P. cu învinuitul Hanganu V., la fel nu constituie o probă și nu poate fi administrată și pusă la baza sentinței de condamnare, aceasta neconstituind un mijloc de probă și nici procedeu probatoriu în sensul cap. III Cod de procedură penală.

La fel, și acuzarea a prezentat probe, întru susținerea acuzării, însă acestea nu probează vinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile martorului Eftodi V., sunt lipsite de concludență și utilitate, or inculpatul nu a fost prezentat martorului respectiv spre recunoaștere pentru confirmarea circumstanțelor relatate de acesta;

răspunsul CP r-nul Telenești din 10.03.2011, nu poate susține învinuirea, nedovedind că petentul Berliba P. a sesizat verbal polițistul Donos T. la 30.09.2010 și acesta nu a consemnat plângerea sa într-un proces verbal;

raportul inculpatului din 28.01.2011, privind imposibilitatea examinării în continuare a cazului din motivul neîncrederii petentului în imparțialitatea acestuia – nu constituie un mijloc de probă și nu poate fi pus la baza sentinței de condamnare, ci reprezintă un act de înștiințare a superiorului;

procesul verbal de confruntare dintre inculpatul Donos T. și partea vătămată Berliba P. reprezintă o probă neconcludentă, or, aceasta luată în mod singular, nu poate fi pusă la baza sentinței de condamnare, ci urmează a fi confirmată și coroborată cu ansamblul probatoriuului, deoarece acest act procedural consemnează că fiecare parte confruntată își susține propria poziție, care este total divergentă de cealaltă.

Sub aspectul laturii obiective, acuzarea nu a dovedit prin probe concludente, și utile, că inculpatul a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii, faptul că inculpatul a folosit situația de serviciu în scopuri personale sau existența unui interes material sau de altă natură care l-ar fi determinat să săvârșească infracțiunea calificativelor în vigoare, la data formulării învinuirii - infracțiunea avea mai multe elemente decât în forma actuală). Or, atîta timp, cât mărturiile acuzării poartă un caracter confuz și contradictoriu, iar organul de urmărire penală nu a înlăturat contradicțiile, neidentificând originea și scopul contradicțiilor, că în virtutea principiului prezumției nevinovăției, aplicând principiul că toate dubiile se interpretează în favoarea inculpatului, rezultă că inculpatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii.

Atât acuzarea, cât și instanța de judecată, pronunțând o sentință de condamnare, era obligată să demonstreze că la baza faptelor inculpatului existau interese personale.

Or, prin interese personale, se înțelege dorința făptuitorului de a avea alte avantaje, nepatrimoniale, prestări servicii, acceptare de funcții sau protecție de serviciu, susținere profesională sau de a-și ascunde incompetența, etc., dacă aceasta nu cade sub incidența coruperii pasive.

Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea se săvârșește doar cu intenție calificată prin scop, iar existența scopului nu a fost dovedit, astfel, în acțiunile inculpatului lipsește intenția calificată prin scop din cadrul laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal. Mai mult, potrivit declarațiilor martorilor apărării, în condițiile lipsei unei dovezi concludente și utile a faptului tănuirii infracțiunii de la înregistrare, rezultă că inculpatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective, astfel încât, nu există nici un temei faptic pentru verificarea laturii subiective a faptei în condițiile în care fapta nu a avut loc.

Cu referire la al patrulea capăt de acuzare în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, la 18.02.2011, aproximativ orele 09.30 a pătruns în domiciliul lui Rusu O. din s. XXXXXXXX Xxx r-nul XXXXXXXXX, unde în scopul obținerii informațiilor despre furtul din magazinul administrat de ÎI „Stîncaru Ludmila”, i-a demonstrat lui Rusu V. arma din dotare și i-a cerut să iasă din casă. În fața casei l-a izbit pe Rusu V. de plasa metalică și i-a aplicat o lovitură cu pumnul în față, după care, l-ar fi învinuit de furt, i-ar fi cerut explicații unde s-a aflat în noaptea de 17 spre 18 februarie și i-ar fi cerut să meargă la locul faptei unde l-a impus să se descalțe pentru a compara urma depistată cu încălțăminte sa.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile inculpatului, că neagă acuzațiile aduse de Rusu V. susținând că a cercetat cazul de furt din magazinul administrat de ÎI „Stîncaru Ludmila” în limita competențelor legale, adică nu a intrat în casă, nu a efectuat nici o percheziție, nu a demonstrat arma din dotare, nu a aplicat violența și nu l-a forțat pe Rusu V. să meargă la locul comiterii infracțiunii și să verifice urmele;

declarațiile martorului Bolocan V., că la 18.02.2011 împreună cu colegul de serviciu a fost la domiciliul părții vătămate Rusu V. în legătură cu cercetarea cazului de furt petrecut la magazinul administrat de ÎI „Stîncaru Ludmila”. Aceste depoziții confirmă totalmente circumstanțele de fapt expuse de inculpat, în sensul că a acționat în limita competențelor legale, adică nu a intrat în casă, nu a făcut nici o percheziție, nu a demonstrat arma din dotare, nu a aplicat violența și nu l-a forțat pe Rusu V. să meargă la locul comiterii infracțiunii pentru verificarea urmelor infracțiunii;

declarațiile martorului Stîncaru L., că inculpatul Donos T. a cercetat cazul furtului din magazinul administrat de ÎI „Stîncaru Ludmila”, iar anterior comiterii infracțiunii la 16.02.2011, a văzut pe fața lui Rusu V., mai exact pe partea dreaptă a buzei de jos, o tăietură. Deci, anterior pretensei maltratări de către condamnat, acesta avea deja leziuni corporale pe față;

declarațiile martorului Stîncaru I., care a confirmat că a mers la domiciliul lui Rusu V., împreună cu inculpatul și Bolocan V., în legătură cu cercetarea cazului de furt din magazinul administrat de ÎI „Stîncaru Ludmila”. Declarațiile martorului

respectiv, confirmă că inculpatul a acționat în limita competențelor legale, adică, nu a intrat în casă, nu a făcut nici o percheziție, nu a demonstrat arma din dotare, nu a aplicat violență și nu l-a forțat pe Rusu V. să meargă la locul infracțiunii pentru verificarea urmelor infracțiunii;

raportul de examinare medico-legală nr. 79 din 21.02.2011, potrivit concluziilor căruia, pe corpul lui Rusu V. au fost depistate excoriații pe buza inferioară și excoriații pe mucoasa buzei inferioare, care au fost cauzate la acțiunea traumatică a unui obiect dur contondent, posibil cu cinci sau șase zile înainte de examinare și se califică drept leziuni corporale, fără cauzarea prejudiciului sănătății. Leziunile corporale nu puteau fi cauzate în timpul indicat, probabil leziunile corporale au fost cauzate în rezultatul lovirii cu un obiect contondent și mai puțin probabil în rezultatul căderii corpului de la înălțimea proprie. Astfel, potrivit concluziei raportului de examinare medico-legală nr. 79 din 21.02.2011, în special concluzia cu privire la vechimea leziunilor corporale de circa 5, 6 zile calculate din momentul examinării, se constată, că expertul apreciază că acestea nu au fost cauzate la 18.02.2010, ci în alte circumstanțe de timp și de loc, decât cele declarate de persoana examinată. Astfel, rezultă că la 18.02.2010, inculpatul nu l-a maltrat pe Rusu V., iar acest fapt se confirmă și se coroborează atât prin concluziile raportului de examinare medico-legală cât și prin depozițiile martorilor Bolocan V., Stîncaru I. și Stîncaru L.;

concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 163 D din 25.08.2011, reprezintă o copie fidelă a Raportului de examinare medico-legală nr. 79 din 21.02.2011, fiind o dovadă în sensul respingerii acuzării din aceleași rațiuni și motive expuse în legătură cu analiza raportului menționat (persoana examinată a căpătat leziunile corporale în alte circumstanțe de timp și loc decât cele declarate înainte de examinare);

declarațiile martorului Nastas V., că leziunile depistate pe corpul lui Rusu V. aveau o vechime de 5-6 zile în momentul petrecerii examinării, iar această împrejurare de fapt exclude cauzarea leziunilor corporale cu 3 zile în urmă, adică la 18.02.2011, în circumstanțele de timp indicate de Rusu V.;

declarațiile martorilor Iskra T. și Vrabie I., Vrabitoru A., Prescureanu V. nu sunt concrete și pertinente, deoarece aceștia nu au fost prezenți la locul pretensei maltratări a părții vătămate;

declarațiile martorului Ojog V. care nu a dat declarații relevante cauzei, depozițiile fiind lipsite de relevanță și de exactitate, acesta susținând că a auzit să fie bătut Rusu V. dar nu cunoaște cine l-ar fi maltrat;

plângerea lui Rusu V. înregistrată la 21.02.2011, privind maltratarea sa la 18.02.2011 de către polițistul Donos T., aceasta neconstituind un mijloc de probă și nici procedeu probatoriu în sensul cap. III Cod de procedură penală, ci un act de sesizare a organului de urmărire penală potrivit dispozițiilor art. 262 Cod de procedură penală;

scrisoarea Procuraturii prin care se furnizează informații cu privire la inexistența persoanei bănuite și Ordonanța de suspendare a urmăririi penale, pe cauza penală nr. 2011350073 din motiv că nu a fost identificată persoana care urmează a fi pusă sub învinuire, aceasta neconstituind mijloc probă și nu poate fi administrată și pusă la baza sentinței de condamnare, fiind un simplu act de procedură în sensul art. 255 coroborat cu art. 6 pct. 1), 28), 33), 34), 35), 36) și 274 Cod de procedură penală. Or, potrivit art. 94 alin. (4) Cod de procedură penală, plângerile depuse în cursul procesului și hotărârile procesuale adoptate nu constituie probe ale vreunor circumstanțe care au importanță în cauza respectivă, ele fiind doar o dovadă a faptului că a fost depusă o plângere și a fost adoptată o hotărâre.

La fel, și acuzarea a prezentat probe, întru susținerea acuzării, însă acestea nu probează vinovăția inculpatului, și anume:

Declarațiile martorului Rusu O., care sunt lipsite de concludență și utilitate, urmând a fi apreciate critic, deoarece martorul este mama părții vătămate, nefiind prezentă la fața locului în momentul pretinsei maltratări a fiului său.

Sub aspectul laturii obiective, partea acuzării nu a dovedit prin probe concludente și utile că inculpatul a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii, adică faptul că inculpatul l-ar fi torturat pe Rusu V. în scopul obținerii informațiilor despre furt. Or, atâta timp cât mărturiile acuzării poartă un caracter confuz și contradictoriu, iar organul de urmărire penală nu a înlăturat contradicțiile. Astfel, conform principiului prezumției nevinovăției, aplicând principiul că toate dubiile se interpretează în favoarea inculpatului, rezultă că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal.

Sub aspectul laturii subiective, având în vedere că infracțiunea prevăzută de art. 309¹ alin. (1) Cod penal, se săvârșește doar cu intenție calificată prin scop, iar existența scopului nu a fost dovedit, rezultă că în acțiunile inculpatului lipsește intenția calificată prin scop din cadrul laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 309¹ Cod Penal. Or, potrivit declarațiilor martorilor apărării, în condițiile lipsei unei dovezi concludente și utile a faptului torturării persoanei, rezultă că inculpatul nu a săvârșit infracțiunii din cadrul laturii obiective, astfel încât nu există nici un temei factic pentru verificarea laturii subiective a faptei în condițiile în care fapta nu a avut loc.

Cu referire la al cincilea capăt de acuzare în baza art. 349 Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, la 24.06.2011, aproximativ orele 10.00, fiind citat în procuratura r-nului Telenești în cadrul cauzei penale nr. 2011358009, în biroul de serviciu al procurorului Calugher L., a amenințat-o cu violență asupra ei și a membrilor ei de familie.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile inculpatului, prin care acesta a negat acuzațiile aduse de procurori și a declarat că nu a amenințat-o și nici nu s-a amestecat în exercitarea atribuțiilor de serviciu ale procurorului Calugher L.;

declarațiile martorului (procurorul) Iarmaliuc L., care nu susține învinuirile și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare pentru că sunt lipsite de concretețe și relevanță, întrucât aceasta a auzit doar faptul că în biroul colegei Calugher L. aceasta discută pe un ton ridicat cu inculpatul Donos T., iar alte detalii din care ar rezulta existența faptului amenințării nu a putut relatea;

declarațiile martorului Bunduchi A., care nu susțin învinuirile și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, fiind lipsite de exactitate și relevanță, întrucât aceasta nu a asistat nemijlocit în momentul preinsei amenințări a procurorilor, a fost prezent doar în momentul când inculpatul nu a părăsit biroul la somarea procurorului Calugher L. ci a insistat să rămână în biroul unde se efectua percheziția în calitate de martor asistent.

declarațiile martorului Bolocan V., la fel nu susțin învinuirile și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare pentru că sunt lipsite de concretețe și relevanță, întrucât aceasta nu a asistat nemijlocit în momentul preinsei amenințări a procurorilor. Dimpotrivă a auzit cum procurorul Calugher L. i-a cerut inculpatului să tacă din gură și l-a amenințat că-l închide.

declarațiile martorului Negruță I., care nu susțin învinuirile și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare. Martorul susținând că a fost citat și s-a aflat în preajma biroului procurorului Calugher L., însă nu a auzit certuri sau amenințări.

Cu referire la al șaselea capăt de acuzare în baza art. 303 alin. (2) Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, la 24.06.2011, aproximativ orele 10.10, deplasându-se cu automobilul personal de la Procuratura r-nului Telenești, la CP r-nul Telenești, l-a amenințat cu violența pe procurorul interimar al Procuraturii r-nului Telenești, Burduja N., s-a opus la cerința procurorului de a preda arma din dotare, iar ulterior la aproximativ ora 11.14, în timpul percheziției în biroul său de serviciu din incinta Primăriei Brânzei Noi, r-nul Telenești, l-a amenințat pe procurorul interimar Burduja N. cu depunerea plângerilor la Procuratura Generală, nu s-a supus cerințelor procurorului de a nu discuta prin telefon și s-a opus predării cheilor de la safeu.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile inculpatului care a negat acuzația, declarând că nu l-a amenințat și nu s-a amestecat în exercitarea atribuțiilor de serviciu ale procurorului Burduja N.;

declarațiile martorului Furtună I., care nu susține învinuirile și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, întrucât acesta nu a fost prezent în momentul preinsei fapte de amenințare, respectiv susține că inculpatul a predat benevol arma din dotare. A mai indicat că Burduja N. și inculpatul erau agitați, inculpatul fiind amenințat de procurorul Burduja N. când se deplasau în mașină;

declarațiile martorului Cavca V. care nu susține învinuirile și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare. Or, acesta a declarat că s-a deplasat în interiorul automobilului de serviciu și se afla pe bancheta din spate cu procurorul Burduja N., dar nu a auzit de la inculpat careva amenințări în adresa procurorilor, respectiv nu a văzut ca inculpatul să fi împiedicat efectuarea percheziției în biroul său;

declarațiile martorului Bunduchi A., care nu susține învinuirile, declarând că inculpatul avea un conflict cu procurorii, era agitat și poate că ar fi scăpat careva cuvinte;

procesul-verbal de percheziție semnat de procurorul Burduja N. din 24.06.2011, în cuprinsul căruia, în special la rubrica obiecțiile și explicațiile participanților nu a fost consemnată nici o faptă, precum ar fi amenințările sau imixtiuni în efectuarea percheziției, de care este învinuit inculpatul.

La fel, și acuzarea a prezentat probe, întru susținerea acuzării, însă acestea nu probează vinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile părții vătămate Burduja N., care sunt lipsite de concludență și inutile acuzării, nefiind coroborate, susținute și confirmate prin alte mijloace de probă;

raportul procurorului interimar din 24.06.2011 și raportul procurorului adjunct al r-nului Telenеști din 18.11.2011, ordonanțele de pornire a cauzelor penale, ordonanțele de formare a grupului de procurori, nu constituie mijloace de probă și nici procedee probatorii în sensul cap. III Cod de procedură penală, fiind un simplu mijloc de înștiințare a superiorilor despre faptele constatate de către inferiorul care raportează;

ordinele de numire în funcție a procurorilor - nu constituie probe pertinente;

informația privind convorbirile telefonice ale abonatului xxxxxxxxxx, prin care se pretinde că se stabilește locul aflării acestuia la 24.06.2011 nu poate constitui probă concludentă, pentru că nu reflectă conținutul convorbirilor telefonice (cine și ce a spus). Mai mult, aceste informații nu au fost supuse unei minime analize, nefiind indicat cine, de pe ce număr, la ce oră, pe cine, pe ce număr de telefon ar fi efectuat apel sau apeluri telefonice.

Cu referire la al șaptelea capăt de acuzare în baza art. 303 alin. (2) Cod penal, inculpatul a fost învinuit că, la 17.11.2011, aproximativ orele 13.00, fiind citat la Procuratura r-nului Telenеști, în cadrul cauzei penale nr. 2011358016, după primirea ordonanței de pornire a cauzei penale și a ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuit a amenințat procurorul care a efectuat urmărirea penală, Calugher L. cu violență asupra ei și a membrilor ei de familie.

Apărarea a prezentat probe, care dovedesc nevinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile inculpatului care a negat acuzația și a declarat că nu a amenințat și nu s-a amestecat în exercitarea atribuțiilor de serviciu a procurorului Burduja N.;

declarațiile martorului Donos G., că a fost împreună cu inculpatul, care este fratele său, la procurorul Calugher L., la Procuratura r-nului Telenеști la 17.11.2011 și l-a așteptat pe acesta în hol, în apropierea ușii biroului procurorului, însă careva certuri sau amenințări din direcția biroului respectiv nu a auzit.

La fel, și acuzarea a prezentat probe, întru susținerea acuzării, însă acestea nu probează vinovăția inculpatului, și anume:

declarațiile părții vătămate Calugher L. care sunt lipsite de concludență și inutile soluționării cauzei penale conform art. 6 pct. 33) – 36) și 95 Cod de procedură penală. Or, cu un singur martor nu există mărturie.

Sub aspectul laturii obiective a infracțiunilor prevăzute de art. 303 alin. (2) și 349 Cod penal, acuzarea nu a dovedit prin probe concludente și utile faptul că condamnatul a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii, adică faptul că inculpatul s-a amestecat în înfăptuirea justiției sau a amenințat procurorii. Or, declarațiile procurorilor nu au fost susținute prin alte mijloace de probă, ci dimpotrivă au fost combătute prin depozițiile martorilor apărării, astfel încât, în virtutea principiului prezumției nevinovăției, aplicând principiul că toate dubiile se interpretează în favoarea inculpatului, rezultă că inculpatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective a infracțiunii. Faptul că inculpatul a insistat să asiste în calitate de martor asistent la efectuarea percheziției în biroul colegului său de serviciu nu poate fi calificat drept amestec în înfăptuirea justiției, ci reprezintă expresia unei dorințe firești a condamnatului de a nu admite fraude în cadrul acțiunii procedurale, mai ales în condițiile în care procurorii de la Procuratura Telenești doreau neapărat să găsească „ceva” în birourile polițiștilor percheziționați, având în vedere relațiile ostile existente. Astfel, asistarea persoanei percheziționate sau martorilor asistenți la efectuarea percheziției nu reprezintă un amestec în actul de justiție, ci dimpotrivă contribuie la înfăptuirea actului de justiție, constituind o garanție în plus împotriva unor eventuale fraude organizate. Astfel, actul procedural al percheziției a fost finalizat cu succes, iar în cuprinsul procesului-verbal nu au fost consemnate careva acțiuni nedefinite de amestec provenite din partea persoanelor percheziționate.

Sub aspectul laturii subiective a infracțiunilor prevăzute de art. 303 alin. (2) și 349 Cod penal, având în vedere că infracțiunile descrise se săvârșesc doar cu intenție calificată prin scop, iar existența scopului nu a fost dovedit, în acțiunile inculpatului lipsește intenția calificată prin scop din cadrul laturii subiective a infracțiunii prevăzute de art. 303 Cod Penal. Mai mult, potrivit declarațiilor martorilor apărării, în condițiile lipsei unei dovezi concludente și utile a faptului amenințării sau amestecului în înfăptuirea justiției, rezultă că inculpatul nu a săvârșit acțiunea din cadrul laturii obiective, astfel încât, nu există nici un temei faptic pentru verificarea laturii subiective a faptei în condițiile în care fapta nu a avut loc.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2017, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că, potrivit materialelor dosarului, au fost respectate condițiile generale și principiile de bază ale judecării cauzei în prima instanță.

Participanții la proces, inclusiv inculpatul au beneficiat de drepturile prevăzute de lege, fiindu-le respectate întru totul.

Sentința primei instanțe a fost adoptată prin deliberare, fiind soluționate chestiunile prevăzute la art. 385 Cod de procedură penală.

Sentința cuprinde elementele definitorii condamnării prevăzute de art. 394 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, astfel încât sunt descrise faptele criminale,

considerate ca fiind dovedite, sunt analizate probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care s-au respins alte probe, este corectă încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului și este aplicată pedeapsa penală, în limitele legii.

Probele prezentate în ședința de judecată și puse la baza sentinței, fiind obținute legal, sunt admisibile conform prevederilor art. 95 Cod de procedură penală și sunt apreciate conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

În contextul relevării și analizei juridice a probelor puse la baza sentinței nu există temei pentru a le da o nouă apreciere, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Părțile vătămate audiate în ședința de judecată a instanței de apel, au indicat direct și constant la inculpat, ca fiind persoana care a comis infracțiunea ce-i vizează.

Mai mult, declarațiile părților vătămate coroborează cu declarațiile martorilor, cu concluziile expertizelor medico-legale, cu procesele - verbale de confruntare, cu alte probe administrate în cadrul procesului penal, relevate și analizate în cuprinsul sentinței, care, în ansamblu, dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce probele prezentate în sprijinul învinuirii, cercetate și analizate de instanța de judecată, dovedesc săvârșirea infracțiunilor imputate.

Versiunea inculpatului nu are suport probatoriu, fiind combătută de probatoriul administrat în cauză.

Motivele cu privire la aprecierea probelor puse la baza condamnării inculpatului efectuată de prima instanță, prin prisma criticilor invocate de apelanți, exprimă opinia subiectivă a apărării și nu se bazează pe argumente temeinice și legale.

Cu privire la motivele invocate de apelanți ce vizează activitatea organului de urmărire penală, considerată ilegală, se apreciază, ca fiind nefondate.

Astfel, motivele invocate de apelanți, precum că urmărirea penală s-a desfășurat cu încălcarea normelor de procedură penală, sub aspectul că probele administrate de organul de urmărire penală sunt nule, ele fiind obținute cu încălcarea legii, nu sunt argumentate, din punct de vedere juridic, având caracter subiectiv și declarativ.

Mijloacele de probă și procedeele probatorii sunt aplicate în limitele legii, fiind întocmite actele procedurale corespunzătoare.

Ordonanța de punere sub învinuire din 26.12.2012 este întocmită în conformitate cu prevederile art. 52, pct. 23), 281 alin. (1) și (2) și 282 Cod de procedură penală. Învinuitului Donos T. i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute la art. 66 Cod de procedură penală, acesta a primit copia de pe ordonanța de punere sub învinuire și informația în scris privind drepturile și obligațiile lui.

Rechizitoriul este întocmit în conformitate cu prevederile articolului 296 Cod de procedură penală, învinuitul Donos T. primind copia de pe rechizitoriu la 18.01.2013.

Procese-verbale de informare despre terminarea urmăririi penale și de prezentare a materialelor de urmărire penală învinuitului Donos T. și apărătorului sunt întocmite în conformitate cu prevederile articolelor 52 alin. (1), pct. 2), 24), 260, 261, 293, 294 Cod de procedură penală.

Se evidențiază, că la această etapă a procesului penal învinuitul Donos T., asistat de apărător, a înaintat cereri, care, prin ordonanțele procurorului din 11.01.2013, 10.01.2013 și 18.01.2013, au fost respinse, ca fiind neîntemeiate.

Presupusele încălcări de lege, invocate de apelanți nu cad sub incidența art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, adică nu atrag nulitatea absolută a actelor procedurale contestate.

Conform prevederilor art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, încălcarea oricărei altei prevederi legale decât cele prevăzute în alin. (2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii - când partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale - când partea ia cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată când partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale, precum și în cazul în care proba este prezentată nemijlocit în instanță.

Totodată, potrivit art. 66 alin. (2) pct. 27) Cod de procedură penală, învinuitul a avut dreptul să atace, în modul prevăzut de art. 313 Cod de procedură penală, acțiunile și hotărârile organului de urmărire penală și, după cum rezultă din materialul cauzei, acest drept nu a fost utilizat la urmărirea penală referitor la acțiunile și actele procedurale efectuate în cauză.

Prin urmare, pornirea, desfășurarea, terminarea urmăririi penale și trimiterea cauzei în judecată sunt efectuate în condițiile legii, astfel încât sunt nefondate motivele invocate de apelanți, în partea respectivă.

În contextul examinării motivelor invocate de apelanți, instanța de apel a reținut că considerentele primei instanțe privind condamnarea inculpatului sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul, că vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor imputate este dovedită în cadrul procesului de judecată conform probatoriului administrat în cauză, în condițiile legii.

Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta reținută în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 CEDO.

Este corectă calificarea infracțiunilor reținute în sarcina inculpatului, adică este justă determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpatul Donos T. și semnele componente de infracțiune prevăzută la:

art. 328 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca săvârșirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate

prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni însoțite de aplicarea armei;

art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal (în redacția Legii din 18.04.2002), ca depășirea de către o persoană publică a unor acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, acțiuni însoțite de aplicarea violenței;

art. 327 alin. (1) Cod penal (în redacția Legii din 18.04.2002), ca folosirea intenționată de către o persoană publică a situației de serviciu, dacă aceasta a cauzat daune în proporții considerabile **intereselor publice** sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice;

art. 309¹ alin. (1) Cod penal (în redacția Legii din 18.12.2008), ca provocarea, în mod intenționat, a unor dureri și suferințe puternice fizice și psihice unei persoane, cu scopul de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra ei, dureri și suferințe care au fost provocate de către o persoană cu funcție de răspundere;

art. 303 alin. (2) Cod penal (în redacția Legii din 18.04.2002), ca amestecul, sub orice formă, în activitatea organelor de urmărire penală cu scopul de a împiedica cercetarea rapidă, completă și obiectivă a cauzei penale;

art. 349 alin. (1) Cod penal, ca amenințarea cu vătămarea integrității corporale sau a sănătății persoanei cu funcție de răspundere, rudelor lor apropiate, în scopul activității lor de serviciu ori schimbării caracterului ei în interesul celui care amenință sau al altei persoane.

Cu referire la încetarea procesului penal în legătură cu expirarea termenului de prescripție a tragerii la răspundere penală pentru infracțiunile prevăzute de art. 327 alin. (1), 303 alin. (2), 309¹ alin. (1) și 349 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a conchis, că la soluționarea chestiunii respective s-a acordat deplină eficiență prevederilor art. 60 Cod penal.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea hotărârilor, și pronunțarea unei noi hotărâri prin care procesul penal de învinuire în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a), 327 alin. (1), 309¹, 349 alin. (1), 303 alin. (2) Cod penal, să fie încetat în conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, deoarece există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală – încălcarea prevederilor legale referitor la sesizarea instanței, încălcarea prevederilor legale referitoare la participarea părților în cazurile obligatorii.

Recurentul a invocat, că la materialele cauzei penale lipsește un document de înlocuire a acuzatorului de stat procurorul T. Gratii, emis în conformitate cu legea, cu împuternicire de reprezentare a învinuirii în continuare a acuzatorului de stat C. Șușu după ce a fost înlăturat.

Acest fapt a fost constatat de apărătorul Crețu D., care a fost admisă în calitate de apărător în faza de judecare a dosarului în ordine de apel, a depus apelul

suplimentar invocând acest motiv, însă instanța de apel nu a citat-o la ședință pentru a-i reprezenta interesele, și nu s-a expus asupra acestui motiv.

Prin urmare, actele efectuate de către instanța de fond în lipsa procurorului T. Gratii și anume: audierea martorilor, dezbaterile judiciare; ultimul cuvânt al inculpatului sunt lovite de nulitate absolută și prin urmare nulitatea în cauză nu se înlătură în nici un mod și afectează legalitatea hotărârilor contestate.

Acțiunile judecătorești efectuate în instanța de fond începând cu data de 15.09.2014 și până la 06.05.2016, perioadă de timp în care în calitate de apărător a participat Guminiuc N., contrar voinței inculpatului, și contrar legislației în vigoare în lipsa deciziei coordonatorului Oficiului teritorial Bălți al Consiliului Național pentru Asistență Juridică Garantată de Stat, sunt lovite de nulitate absolută, fiind aplicabile prevederile art. 251 Cod de procedură penală. Mai mult ca atât, avocatul Guminiuc N. nu este înregistrat în registrul național al persoanelor care acordă asistență juridică garantată de stat.

Instanța de apel nu a indicat clar și cert dacă sentința de condamnare corespunde prevederilor legale, acțiuni ce intră în competența exclusivă a instanței de apel, motivând la general că sentința este legală, fără a efectua o verificare prin prisma motivelor indicate în apelurile depuse.

Totodată, instanța de apel a reținut, constatarea făcută de instanța de fond în sentința sa, ca fiind una legală, însă nu cuprinde în nici un mod motivele pentru care instanța de fond a respins anumite probe ale apărării, adică sentința contravine prevederilor art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală și Hotărârii plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2016, privind sentința judecătorească.

Instanța de apel a constatat că „... *sunt analizate probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care s-au respins alte probe...*”, or această constatare contravine total sentinței de condamnare din 01 martie 2017, potrivit căreia instanța de fond nu s-a expus în nici un mod, din care motive nu s-a pronunțat asupra probelor înaintate de apărare și anume raportul de expertiză medico-legală a lui Rusu V., raportul de expertiză balistică a armei de foc, corpul delict- tocul pentru armă, nota informativă prezentată de IP Telenești prin care se constată lipsa interesului material al infracțiunii de abuz de serviciu, documentul bisericesc care confirmă alibiul inculpatului la 30.09.2010, zi când se presupune că a fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 327 alin. (1) Cod penal, cât și alte probe.

La fel, instanța de apel s-a pronunțat asupra faptului că probele au fost obținute legal, or procesul - verbal de confruntare din 25.11.2011, dintre partea vătămată Furculiță I. și bănuitul Donos T., este o probă care a fost exclusă din dosar prin încheierea protocolară a instanței de fond, iar instanța de apel a inclus-o repetat în decizia sa.

Instanța de apel, s-a pronunțat și asupra faptului că prima instanță a apreciat probele conform art. 101 Cod de procedură penală, or, declarațiile martorilor Stratulat I., Chilimari I., Prescureanu V., Stîncaru I., Stîncaru L., Nastas V., Vrăjitoru A., Meleca I., Cravciuc V., Stroncea A., Negruță I., Cavca V., Bunduchi A., Furtună I.,

Vrăbii I., Iskra T., Conduraru V., Rusu R., Ciudac V., Eftodi V., Cotlău P., Burlacu (Hanganu) N., Urechi O., Iarmaliuc L., Iskra T., Lașcu G., Manole N. și altele, incontestabil dezvinovățesc inculpatul și prin urmare aprecierea lor este evident contrară art. 101 Cod de procedură penală.

Aceiași situație este și în cazul constatării precum că declarațiile părții vătămate coroborează cu procesul verbal de confruntare, or procesul - verbal de confruntare din 25.09.2011, dintre partea vătămată Furculiță I. și bănuitul Donos T., a fost exclus ca probă din dosar prin încheierea protocolară a instanței de fond.

Instanțele au dat o calificare incorectă faptelor, astfel, pentru calificarea corectă a infracțiunii prevăzută de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, procurorul, instanța de fond și de apel, în mod obligatoriu urmau să constate în conformitate cu art. 126 alin. (2) Cod penal, gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale lui Ciorbă A. Dar de fapt nu au constatat pronunțându-se la un mod general, referitor la cauzarea durerilor fizice.

Instanțele de judecată nu dispun de dreptul de a aprecia starea fizică a persoanei și anume durerile fizice persoanei, dar de a judeca pe bază de probe pertinente. Mai mult, potrivit procesului verbal de audiere a părții vătămate, declarații făcute la urmărirea penală, la faza de judecare în fond și în apel, Ciorbă A. nu a indicat asupra faptului că a suportat dureri fizice.

Instanța de apel nu s-a expus în nici un mod asupra capătului de acuzare incriminat inculpatului în baza art. 349 alin. (1) și art. 303 alin. (2) Cod penal, fapte presupus comise la 17.11.2011 orele 13.00.

Instanța nu s-a pronunțat asupra pertinentei probelor prezentate de apărare și anume, asupra raportului de examinare medico-legală și raportului de expertiză medico-legală prin care s-a dispus examinarea lui Rusu V. admitând o eroare gravă de fapt - stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora, care confirmă nevinovăția sa în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal. La fel, instanța de apel nu s-a expus asupra motivului indicat în apel și anume că expertiza se efectuează în mod obligatoriu în situația prevăzută de art. 143 alin.3¹) Cod de procedură penală.

Instanța de fond, cu toate că a cercetat probe ale apărării anexate la cauza penală cum ar fi: raportul de expertiză balistică, prin care s-a dispus expertiza pistolului PM PT 4736k, corpul delict- tocul pentru armă, recunoscut prin încheierea protocolară a instanței, cercetarea corpurilor delictate în instanța de fond, însă nu s-a pronunțat asupra pertinentei acestor probe prezentate de apărare.

Instanțele de fond și de apel nu au luat în calcul prevederile art. 2, 17 și 20 din Legea nr. 416 din 18.12.1990 cu privire la poliție, care probează nevinovăția sa.

Deși instanța de fond a acceptat spre examinare lista probelor apărării, tot instanța de fond a refuzat ulterior audierea martorilor apărării în condițiile martorilor acuzării, pe caz nefiind audiați martorii: Bolocan V.; Popescu T.; Pavlenco I., sub pretextul că se tergiversează examinarea cauzei.

Prin astfel de acțiuni, instanța de fond a încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 pct. 3 lit. d) CEDO; potrivit căreia, orice acuzat are, mai ales, dreptul să audieze sau să solicite audierea martorilor acuzării și să obțină citarea și audierea martorilor apărării în aceleași condiții ca și martorii acuzării.

Totodată, conform jurisprudenței CtEDO, instanțele de judecată sunt obligate să demonstreze circumstanțele ce țin de vinovăția inculpatului cu adoptarea unor soluții motivate, or, lipsa acestora atestă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, astfel, CtEDO a reiterat în acest sens că, în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a dreptului la un proces echitabil. – cauza Hiro Bălani c. Spaniei, Ruis Toriho c. Spaniei, Popov nr. 2 c. Moldovei, Albina c. României.

Instanțele de fond și de apel nu s-au pronunțat asupra versiunii apărării, deși au fost invocate un șir de probe cercetate de instanța de fond, asupra lor instanțele nu s-au expus și anume:

documentul bisericesc eliberat la 30.09.2010, prin care se confirmă alibiul la acea dată;

nota informativă eliberată de Inspectoratul de Poliție r-nul Telenеști, prin care este combătut interesul personal al infracțiunii incriminate, prevăzute de art. 327 alin. (1) Cod penal, însă asupra acestor probe, instanța nu s-a expus, admitând o eroare gravă de fapt - stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora;

raportul de examinare medico-legală și raportul de expertiză medico-legală prin care s-a dispus examinarea lui Rusu V., însă nu s-a pronunțat asupra pertinentei acestor probe prezentate de apărare admitând o eroare gravă de fapt - stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora, care confirmă nevinovăția sa în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (1) Cod penal;

raportul de expertiză balistică, prin care s-a dispus expertiza pistolului PM PT 4736k;

corpul delict- tocul pentru armă, recunoscut prin încheierea protocolară a instanței.

Însă, necătând la faptul că instanța a acceptat lista probelor apărării, inculpatul a solicitat audierea martorilor Popescu T., Pavlenco I., Bolocan V., martori care erau incluși în lista probelor apărării, însă instanța, contrar art. 376 alin. (2) Cod de procedură penală, a anunțat cercetarea judecătorească finisată și a anunțat dezbateri judiciare, acțiuni ce permit a presupune rezonabil că judecătorul a fost imparțial.

Conform rechizitoriului, a fost învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 349 alin. (1) și art. 303 alin. (2) Cod penal, infracțiuni presupus comise printr-o faptă unică, însă potrivit art. 33 alin. (4) Cod penal, concursul ideal există atunci când

persoana săvârșește o acțiune (inacțiune) care întrunește elemente a mai multor infracțiuni.

Iar, potrivit art. 114 Cod penal, calificarea infracțiunilor în cazul unui concurs de infracțiuni, determinat la art. 33, se efectuează cu invocarea tuturor articolelor sau alineatelor unui singur articol din legea penală care prevăd faptele prejudiciabile săvârșite.

Astfel, în cazul învinuirii sale de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 349 alin. (1) și art. 303 alin. (2) Cod penal, nu este un concurs ideal de infracțiuni. Deoarece, infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal, este o normă legală generală în raport cu situația descrisă în rechizitoriu, dar art. 303 alin. (2) Cod penal este o normă specială. În această situație, organele competente de calificarea infracțiunilor, urma să califice infracțiunile în conformitate cu art. 116 Cod penal.

Învinuirea sa în baza art. 349 alin. (1) Cod penal, este excesivă.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 1), 4), 6), 8), 9), 11), 12), 15), 16) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocata Doina Crețu, solicitând casarea hotărârilor și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat sau procesul penal de învinuire în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a), 328 alin. (2) lit. b), 327 alin. (1), 309¹ alin. (1), 349 alin. (1), 303 alin. (2) Cod penal, să fie încetat.

Recurenta a invocat că deși inculpatul și apărătorii săi, în cererile de apel și cele de apel suplimentare au evidențiat anumite aspecte care nu au fost pe deplin elucidate de către prima instanță, iar instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, și care în opinia apărării demonstrează nevinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor imputate, instanța de apel a trecut cu vederea motivele invocate, lăsându-le fără soluționare, totodată preluând integral argumentele formulate de către prima instanță.

Astfel, cu referire la capătul de acuzare în baza art. 328 alin. (2) lit. b) și în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, instanțele de fond și de apel au încălcat prevederile art. 101 alin. (1), 384 alin. (3), 385 alin. (1), 414 alin. (6) Cod de procedură penală, stabilind incorect starea de fapt, ce nu corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate incorect.

Probele reținute la emiterea sentinței de condamnare și menținute de instanța de apel, nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal.

La fel, în procesul verbal de prezentare a materialelor după finisarea urmăririi penale, partea vătămată Ciorbă A. a declarat că nu este adevărat cele sesizate de el precum că ar fi fost maltratat. Acest proces verbal a fost cercetat în instanță, dar instanța nu s-a pronunțat asupra acestei probe.

La caz se explică și inexactitățile nespecificate de acuzare și anume: potrivit învinuirii infracțiunea a fost săvârșită în vara anului 2008, potrivit plângerii părții vătămate Ciorbă A., înregistrate peste un an și câteva luni, la 08.09.2008, infracțiunea

a fost săvârșită în vara anului 2004. În instanța de fond, inculpatul a demonstrat că în 2009 a fost în relații de conflict cu primarul Ureche D.

Totodată, acuzarea nu a stabilit timpul comiterii pretinsei infracțiuni (neputându-se verifica autenticitatea declarațiilor părții- existența alibiului) și nici nu a dovedit existența urmărilor prejudiciabile, adică existența leziunilor corporale pe corpul părții vătămate Ciorba A., lipsind vreun raport de expertiză medico-legală în privința lui Ciorbă A.

Cu referire la capătul de acuzare în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor indicate în apel pe acest capăt de acuzare, unde inculpatul a prezentat contraprobe în instanța de fond, care contravin probelor de vinovăție, precum sunt declarațiile părții vătămate Berliba P., declarațiile martorilor Ciudac V., Eftodi V., Cotlău P., apărarea stabilind că aceste probe de vinovăție sunt inexacte, iar instanța de fond cât și cea de apel erau obligate să efectueze o confruntare a probelor de vinovăție cu contraprobele sau probele în apărare, or numai așa putea fi stabilit adevărul.

Potrivit învinuirii, inculpatul intenționat n-ar fi consemnat adresarea verbală a cet. Berliba P. din 30.09.2010, despre sustragerea din gospodăria sa din s. Brînzenii Noi, r-nul Telenеști a bunurilor sale, însă în instanța de fond, s-a stabilit că la 30.09.2010, inculpatul nu a fost prezent la serviciu, deoarece a participat la cununia finului acestuia Meleca I., în acest sens fiind prezentat certificatul eliberat de biserica din s. Chiștelnița, prin care se confirmă că inculpatul la 30.09.2010 a participat la cununia finului Meleca I. și declarațiile martorilor Meleca I., Cravciuc V., Stroncea A.

Aceste probe au servit temei de apel, pe acest capăt de acuzare, iar instanța de apel era obligată nu doar să verifice ci și să le cerceteze prin audierea suplimentară, nu doar a părții vătămate ci și a martorilor, pentru ca în coraport cu probele acuzării să stabilească adevărul, or instanța de apel nici nu s-a expus asupra temeiniciei și legalității acestor probe.

Atât instanța de fond cât și cea de apel nu s-au expus, nu au identificat și nu au dovedit că inculpatul ar fi acționat în scopul realizării unui interes personal.

Cu referire la capătul de acuzare în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, instanța de apel nu s-a expus asupra motivelor indicate în apel pe acest capăt de acuzare, unde inculpatul a prezentat contraprobe în instanța de fond, care contravin probelor de vinovăție, precum sunt: raportul de examinare medico – legală nr. 79 din 21.02.2011; declarațiile martorilor Stîncaru L., Stîncaru I., Vărăjitoru A., contraprobe care contravin probelor de vinovăție, și anume declarațiile părții vătămate Rusu V. și declarațiile martorului Rusu O., care este mama părții vătămate.

Apărarea a stabilit că aceste probe de vinovăție fiind inexacte, iar instanța de fond cât și cea de apel erau obligate să efectueze o confruntare a probelor de vinovăție cu contraprobele și probele în apărare, or numai așa putea fi stabilit adevărul. Însă, instanța de apel nu a audiat martorii sus-indicați.

Totodată, în cazul infracțiunii de tortură nu este suficient pur și simplu să se fi provocat o durere sau suferință fizică ori psihică, fiind necesar ca această durere sau suferință să fie puternică. Însă, acuizarea nu a prezentat careva probe pertinente cauzei, ce ar confirma faptul, că pretinsele lovituri aplicate părții vătămate Rusu V. au fost aplicate de inculpat și că aceste lovituri, i-au cauzat părții vătămate dureri fizice sau psihice puternice. Mai mult, acest semn calificativ nici nu a fost înaintat în învinuirea adusă inculpatului.

Din acest punct de vedere, CtEDO a considerat că termenul „puternic” (utilizat în sintagma „durere sau suferință puternică”), ca și trăsătură de minimum de gravitate, la care se face trimitere pentru aplicarea art. 3 „Interzicerea torturii”, din CEDO, sunt relative prin esența lor.

Astfel, pentru a preciza acel prag minim de gravitate, necesar a fi depășit pentru a califica fapta ca tortură, trebuie luată situația în ansamblu în care s-a aflat victima: durata și efectele fizice sau psihice ale tratamentului aplicat victimei, sexul, vârsta, starea sănătății ș.a. În speță este stabilit cu certitudine faptul că, victima pretinsei torturi nu are vătămări corporale sau consecințe ale acțiunilor de tortură sau rele tratamente, fapt ce reduce considerabil prezumția existenței faptului torturii persoanei aflate în custodia poliției.

Inculpatul a fost condamnat pentru fapte ce nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 303 alin. (2) și 349 alin. (1) Cod penal. Mai mult că, probele cercetate de instanță confirmă că el nu a contribuit la nici un amestec în activitatea organului de urmărire penală - procurorul, nici nu a avut această intenție și nu a amenințat organul de urmărire penală – procurorul, ci dimpotrivă a informat procurorii r-nului Telenеști Burduja N. și Calugher L. că va depune plângere la Procuratura Generală pe acțiunile ilegale ale acestora, cu privire la efectuarea percheziției în birourile a 3 colaboratori de poliție: Donos T., Negruță I. și Bolocan V., acțiuni ce au și fost întreprinse, iar așa zisele părți vătămate, procurorii Procuraturii r-nului Telenеști Burduja N. și Calugher L. au decis să se răzbune în asemenea circumstanțe, fapte demonstrate prin: raportul procurorului Procuraturii r-nului Telenеști, Burduja N. înregistrat în Registrul 1 în Procuratura r-nului Sîngerei abia la 14.07.2011, pe când pretinsa infracțiune ar fi fost săvârșită de inculpat la 24.06.2011; explicațiile procurorului Procuraturii r-nului Telenеști, Calugher L., adresate Procuraturii r-nului Sîngerei, fără aplicarea datei sau fără înregistrarea cuvenită, aceste probe nu puteau fi apreciate ca fiind pertinente, în temeiul art. 101 Cod de procedură penală; declarațiile martorilor Cavca V., Negruță I., Bunduchi A.

Imixtiunea în cauză, trebuie să fie de o așa natură încât să influențeze asupra cercetării rapide, complete și obiective a cauzei penale, însă la caz reieșind din rapoartele așa ziselor părți vătămate, cât și declarațiile martorilor sus-menționați, se constată că percheziția instituită de grupul de procurori Burduja N. și Calugher L. a fost efectuată, iar prin acțiunile inculpatului, de nemulțumire, indignare, de înregistrare a plângerilor pe acțiunile ilegale a așa ziselor părți vătămate, și de a asista la efectuarea percheziției, inculpatul nu a împiedicat în efectuarea percheziției

menționate și nu reprezintă un amestec în actul de justiție, percheziția fiind finalizată cu succes.

Totodată, procesul-verbal de percheziție din 24.06.2011, întocmit de procurorul Calugher L., nu conține careva mențiuni cu privire la întreprinderea de către inculpat a cărorva acțiuni de amestec în activitatea organului de urmărire penală de a efectua percheziția de natură să influențeze efectuarea percheziției rapide, complete și obiective.

Instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivului invocat în apel, că din perioada 16.09.2016, până la pronunțarea sentinței de condamnare, judecata în instanța de fond a avut loc fără participarea procurorului.

Avocatul Gumeniuc N., ilegal a reprezentat interesele inculpatului, astfel, judecarea cauzei în instanța de fond din 15.09.2014 – 06.05.2016, a avut loc fără participarea apărătorului, încălcându-se în acest sens, dreptul inculpatului la apărare.

Totodată, cerere de apel a fost înaintată și de avocatul Doina Crețu, în interesele inculpatului, anexând și împuternicirile în acest sens, însă din motive necunoscute, instanța de apel nu a citat-o pe aceasta pentru reprezentarea intereselor inculpatului, încălcându-se astfel dreptul inculpatului la apărare.

Acest fapt a fost constatat de apărătorul Crețu D., care a fost admisă în calitate de apărător în faza de judecare a cauzei în ordine de apel, a depus apel, însă instanța de apel nu a citat-o la ședință ca să reprezinte interesele inculpatului.

Instanțele de fond și de apel au ignorat, că termenul de atribuire inculpatului a statutului de bănuît urmează a fi calculat din 18.04.2011 – data emiterii ordonanțelor, prin care a fost pornită urmărirea penală și din textul acesteia se înțelege că inculpatul a fost recunoscut în calitate de bănuît, iar învinuirea i-a fost înaintată abia la 29.09.2011.

Astfel, termenul de menținere în calitate de bănuît al acestuia a expirat, fiind astfel încălcate prevederile art. 63 Cod de procedură penală, iar acțiunile ulterioare de urmărire penală în privința inculpatului sunt lovite de nulitate.

Or, pornirea urmăririi penale „*in personam*” are valența unei acuzații în materie penală.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

6. Judecând recursurile ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe

care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, când acesta este expus neclar.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Conform art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. În corespundere cu art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe. Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 2) și 3) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate constatarea că inculpatul este vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de legea penală, categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului. În caz dacă instanța îl găsește pe inculpat vinovat, dar îl liberează de pedeapsă pe baza prevederilor respective ale Codului penal, ea este datoră să menționeze aceasta în dispozitivul sentinței. Conform art. 60 alin. (1) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii a expirat termenul de prescripție. Potrivit art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, în cazul expirării termenului de prescripție se adoptă sentința de condamnare cu liberarea de pedeapsă.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte. Instanțele judecătorești vor ține cont de faptul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 5 din 19.06.2006 privind sentința judecătorească, pct.3, 5*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței (*pct.1., 2. din decizie*), instanța de fond:

a) a indicat în descriptiv că: „...cu certitudine inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 349 alin. (1) Cod penal”, însă, a omis să constate în fapt și episodul incriminat inculpatului prin rechizitoriu în aspectul dat, că: „la 24 iunie 2011, aproximativ orele 10.10, deplasându-se cu automobilul său personal de la procuratura r-nului Telenesti spre Comisariatul de Poliție, avându-l ca pasager pe

procurorul interimar al r-nului Telenеști, Burduja N. , care avea împuterniciri legale în baza ordonanței din 23.06.2011, de a-i percheziționa biroul de serviciu din incinta Primăriei Brânzenii Noi, cu scopul de a-l împiedica de a efectua percheziția organizată pe cauza penală nr. 2011358009, în biroul său de serviciu din incinta primăriei Brânzenii Noi, l-a amenințat cu vătămarea integrității corporale”.

b) doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, dar nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinенței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor,

c) neîntemeiat a constatat că inculpatul a comis faptele pe episodul din 30.09.2010, privind partea vătămată Berliba P., *din interes personal*, deoarece prin Legea nr. 60 din 07 aprilie 2016, la alin. (1) al art. 327 Cod penal, textul „*în interes material ori în alte interese personale*” a fost exclus, deci elementul *din interes personal*, nu mai este prevăzut de norma penală, incriminată inculpatului;

d) a depășit limitele învinuirii, or, a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 327 alin. (1) Cod penal, și conform semnului calificativ „*daune în proporții considerabile intereselor publice*” – fapte neincriminate în genere ultimului prin rechizitoriu;

e) nu a respectat procedura de aplicare a art. 60 Cod penal, privind prescripția tragerii la răspundere penală, nefiind clar din conținutul dispozitivului, după ce în descriptivul sentinței a constatat faptele pe art. 327 alin. (1), 309/1 alin. (1), 303 alin. (2) și 349 alin. (1) Cod penal ca fiind dovedite, ce fel de sentință a fost pronunțată - de încetare a procesului penal, sau de condamnare, dispunând divergent, inițial că, „*procesul penal se încetează din motivul expirării termenului tragerii la răspundere penală*”, iar ulterior că inculpatul este în genere: „*liberat de răspundere penală.*”, lipsind aici și constatarea dacă inculpatul este sau nu vinovat de săvârșirea infracțiunilor menționate.

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus neclar.

În al doilea rând, potrivit art. 400 alin. (3), 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și a jurisprudenței naționale, încheierile date în primă instanță pot fi atacate cu apel numai o dată cu sentința. Apelul declarat împotriva sentinței se consideră făcut și împotriva încheierilor. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, așa cum cere art. 435 CPP, întrucât o asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs. Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se

transmit instanței de apel sunt dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, dacă probele corect au fost apreciate în ansamblu, prin prisma cumulului de dovezi anexate la dosar. Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei. Rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător. Decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului, precum și motivele adoptării soluției date (*Hotărârea Plenului CSJ nr.22 din 12.12.2005, cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel, pct. 14.7*).

Însă, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, potrivit descriptivului deciziei contestate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de instanța de fond și, repetându-le întocmai, nu a desființat sentința, cu rejudecarea cauzei potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, menținând o sentință nemotivată și neîntemeiată legal;

b) la, fel ca și prima instanță nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete, de fapt și de drept, indicate în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării, în special cele invocate de apărare în scris și regăsite la f.d. 118-119 vol.4, 247-248 vol.6, nefiind clar care probe au fost puse la baza condamnării.

Pe lângă acesta, a ignorat că prin rechizitoriu, inculpatului i-au fost incriminate 10 episoade, iar instanța de fond nu a indicat și nici apreciat probele pe fiecare din acestea în parte, nefiind clar care probe ale acuzației dovedesc fiecare faptă din cele formulate în actul de învinuire și care sunt motivele pentru care a respins probele și versiunile apărării în cazul fiecărui episod în parte.

Mai mult, a lăsat fără nici o apreciere că prima instanță, conform descriptivului sentinței, enunțând probele care dovedesc vina inculpatului, a inclus în lista dată și probele invocate de apărare în vederea dezvinovățirii ultimului, deci a admis o soluție de condamnare divergentă și confuză;

c) nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelurile declarate și repetate în recursurile ordinare, inclusiv în felul și esența probatorie, în care acestea sunt reproduse la *pct. 3.-3.2., 5.-5.1. din prezenta decizie (pct. 3.- 5.1. din decizie)*;

d) nu a soluționat în nici un fel apelul asupra încheierii instanței de fond din 21 decembrie 2016 (f.d. 98 v. 6), prin care s-a dispus: „se respinge cererea lui Donos T., cu privire la dispunerea unei expertize complexe psihiatrico-psihologice-medicale în privința părții vătămate Rusu V., ca fiind neîntemeiată”, contestată de apărare în apelurile declarate (*pct. 3. - 4. din decizie*).

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că ambele instanțe nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârilor pronunțate, acesta fiind expus neclar, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelurile declarate, și că recursurile de pe rol sunt întemeiate.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prescrise în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursurilor ordinare, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Admite recursurile ordinare declarate de avocata Crețu Doina și de inculpatul Donos Tudor XXXXXX, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 10 noiembrie 2017, în privința inculpatului Donos Tudor XXXXXX, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 24 mai 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Liliana Catan

Ion Guzun